

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. — Έτος Β' Αριθ. 65
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας
πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὀδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 15.— Ἑξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ 20.— 10

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὠρισμένον
ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον
ὑπὸ τῶν ἐγγραφόμενων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σίμης

Χριστὸς ἀνέστη

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ Ε
Εμφύχα ια

— Αι γυναίκες των Αθηνών, τι μιζουδάνια! Ξένη κυρία, έλθοσα εσχάτως διά πρώτην φοράν εις τας Αθήνας από τας μακρυνάς χώρας του Βορρά, έμεινε εκπληκτος πρό της Αθηναίας γυναικός. Δέν εφρατάζετο ποτέ ότι θα εύρισκεν εις τόν νοτιότατον άκρον της Εύρώπης ένα τόσον τέλειον, τίσον πρωτότυπον αλλά και τόσον ενδιαφέροντα τύπον «θήλους» μέ λυδικήν του έκφρασιν, μέ ξεχωριστόν χαρακτήρα και μέ τόσην συγχρόνως πρωτοτυπίαν.

— Αι γυναίκες της Αιτικής ομοιάζουν μέ τους μενεξέδες της, έλεγεν η ξένη κυρία πληρης ένθουσιασμού. Έχουν την Ιοίαν άβραν χάριν, την Ιδίαν λεπτότητα, την Ιδίαν ευγένειαν του μοναδικού αυτού άνθους. Σας βεβαίω ότι όπως οι μενεξέδες εινε ένα λουλουδι μοναδικόν εις τό εδος του έτσι και η Αθηναία εινε μία γυναικα μοναδική εις τό εδος της. Δέν ομοιάζει μέ κανένα άλλον από τους γνωστούς «τύπους», εινε ένας ένφυχόμενος μενεξές! Αυτή εινε τό γνησιώτερον Αιτικόν γυν, τό θωραϊότερον λουλουδι της Αιτικής.

Η ξένη κυρία δέν ειχε άδικον. Ο θηλυκός τύπος έχει τόσον πολύ τελεοποιηθί, τόσον πολύ έκλεπτυνθί τώρα τελευταία. Κυττάεστε τυχαίως εις τόν δρόμον ένα από τα ντεμουαζελίδια τα όποια περνούν, ένα από τα κομμά αυτά πλάσματα τα όποια άποπνέουν τόσην δροσίαν και τόσην χάριν. Το κομμά τών εις μάλλον ύψηλόν, λεπτόν, χωρίς περιττήν ασκωσιν, λυγρήν, μέ την εύκινισιαν και την ελαστικότητα την όποιαν ήμπορούν να έχουν μόνον τα πλάσματα μιάς άρσενικής ράτσας. Ένα κομμάκι τόσον γλυκό και τόσον χαριτωμένο, χωρίς θορυβώδη εμφάνισιν, χωρίς άναρπική ζσηρότητα, χωρίς ματαιάς επιδείξεις. Ένας άληθινός μίσιος άιτικόν ύου.

Η ξένη κυρία έπρόσεξεν ότι αι γυναίκες τών Αθηνών δεικνύουν μίαν ξεχωριστήν εγκράτειαν εις την εμφάνισίν των. Αποφεύγουν τα πολύ κτηπήν χρώματα, τας πολύ ζσηράς κινήσεις, την κομψότητα η όποια κάνει θύρρυβον, την πολυτέλειαν η όποια εινε άπλούν φόρτωμα. Η χάρις τών εινε λιτή και η κομψότης τών εινε έγκρατής και η ομορφιά τών εινε ευγενική. Δέν έχουν ούτε την κουραστικήν χαλαρότητα τών βορειαν γυναικων ούτε την ζσηρότητα τών γυναικων της Ανατολής. Παρουσιάζουν κάποιαν έλαφράν νοητέλειαν, αυτό εινε άληθές. Αλλ η νοητέλεια αυτή φαίνεται μάλλον σαν μία περαστική κόσρασις, και όχι σαν φυσικόν ελάττωμα, μάλλον σαν ένας κόπος ύστερα από μίαν νύκτα έρωτος! Σχεδόν υπάγει επ' αυτού τόση διαφορά όσην παρουσιάζουν τα όρατα μάτια πού εινε μαυρισμένα μέ κρυσθίν και τα όρατα μάτια πού έχουν όλόγυρα τόν μελανόν κύκλον πού σχηματίζει μία νύκτα θερμών έρωτικων περιπτώσεων, μια νύκτα όρμης και πάθους. Ω, η άβρα νοητέλεια της Αθηναίας γυναικός εινε τό θελτικώτερον από τα προτερηματικά της.

— Εδύτυγμένοι οι άνδρωποι, έλεγεν πρός κάποιον νεαρόν Αθηναίον η ξένη κυρία, οι όποιοι άπολαμβάνουν τό άρωμα τών εμφύχων αυτών μενεξέδων, τό ντελικάτον χρώμα τών, την ευγενή καμύλην του μίσχου τών. Δέν ειθε σύμφωνος; — Δέν μου άρέσουν οι μενεξέδες, έσπευσεν ν' άπαντήσθ ό νεαρός, παρά μόνον όταν ήμπορώ να τους κόψω και να τους έχω εις τήν μπουτονιέρα μου η εις τό άνθοδοχείον της φαρμακονείας μου. Τη χαριτωμένη αναίδεια, αλλά και πόσον φυσική!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ
Με τρεις στίχους
Όλα τα ίδια πάντα εκεί και πάντα ο ίδιος πόνος και να τα ντύνη δια Ιερά μετά χορτάρια ό χρόνος και να περνά κάθε φορά και ταίμα πάντα μόνος! (Από τους «Ασφοδέλους») Μ. Μαλακός

Η «ΣΦΑΙΡΑ», εύχεται εις τους άναρνώστας της καλόν Πάσχα

ΣΦΑΙΡΑ
Τό χρονικόν της καρδιάς
ΑΙΣΘΗΜΑ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΣΙΣ

Να ξεουτεθί κανείς εινε τό συνηθέστερον τών πραγμάτων αλλά να εμπνεσθή έρωτα εις μίαν γυναίκα, ίδού κάτι πού δέν εινε έκτάκτως εύκολον. Καί, διά να τό επιτύχθ, πρέπει να χωρήσθ μέ περισσευην και πρό παντός σεβασμόν μερικόν κανόνων. Διότι—μάλιστα, αισθηματικώτατε κύριέ μου— υπάρχουν και εις τόν Έρωτα μέτριοι νόμοι, τους ότοιους δέν ήμπορείτε να παρίδετε, άν δέν έχετε σφοδράν κλίσην πρός τές γυλιότητες. Καί, πρώτος εξ όλων, εινε και εδώ όπως και παντού, ό νόμος της Αντιθέσεως. Καί δέν πιστεύω να έχθ διαφύγη την όξείαν αντίληψιν σας τό γεγονός ότι συνηθέστατα οι νεαροί έρωταί; όρέγονται ώρμους κηρίας, άκριβός όπωσ ό υπέρβολοι κύριοι επιθυμούν τά άωρα και τρυφερά άκόμη κοιτυχήνια, ότιοί εύρωστοι κύριοι προτιμούν τές κροκαλωμένες γυναίκες και ούτε καθ' εξής...

Διά ταύτα, άγαπητέ μου κύριε, αν σας συμβή ποτέ να κάμπετε καί, ως εις μίαν γυναίκα φιλήδονον, άπαραίτητος άνάγκη να δεχθίτη, εν άρχή τουλάχιστον, πολύ επιφυλακτικός. Αι πλέον φιλήδονοι γυναίκες, δέλουν περιποιηθείς. Απέναντι τών αισθηματικων γυναικων, άκολουθήσατε διαφορετικήν τακτικήν. Δέν σας συμβουλεύω να φερθίτε άπότομα. Όχι. Εις τόν Έρωτα τίποτε δέν πρέπει να γίνεται άπότομα—τουλάχιστον πρό της κατακτήσεως. Ημπορείτε όμως μέ αυτές να μιλήτε κάπως πρό σκανδαλιάρικα, χωρίς έν τούτους να μεταχειρισθίτε ποτέ μίαν λέξιν πού ν' ασκάρη, η να κάμπετε χειρονομίαν ύπερ τό δένοντολημν. Κατ' αυτών τόν τρόπον θα κάμπετε να έργασθ ή φρασιολογία των, και να σά; περιβάλλη σιγά-σιγά μέ ένα φωτιστέφανον δόν Ζουάν, γνωρίζοντος να συγκρατή τόν έναντόν του. Μετ' όλίγον, μέ τήν άκορπός τών πόθων σας θα εινε ώριμος.

— Αλλά αι μέθοδοι αυ' αι, θα μου πησ, άπαιτούν μεγάλην ύπομονήν. — Καί βέβαια, κύριέ μου, χρειάζεται ύπομονη και συγκράτησις, διά ν' άποκτήσετε κάποιον γόητρον απέναντι τών γυναικων. Διότι έρωστης δίχως γόητρον, εινε ταπεινωμένος έρωστής. Μη λησμονήτε άλλως τε ότι αι πεμυστότερον γλυκεία στιγμή εινε εκεί αι του πόθου πού δέν Ικανοποιήθη άκόμη. Η κατακτησις συνοδεύεται, άν όχι από άπογοητεύσις, πάντοτε όμως από ένα αισθημα μελαγχολία, η όποια εινε ό παρόδημος τού κόρου διότι, άλλωστε ή η κατάκτησις άπομακρύνει τόν άνδρα, ενφ προσκολλά επί μάλλον την γυναίκα. Διά να κατευνάσετε τα νευρα σας θα βρήτε πάντοτε γυναικες, ενφ διά να σας έρωτευθούν δέν θα βρήτε πολλές. Έπιφυληθήτε, λοιπόν, τών πρώτων, διά να κατακτήσετε τας δευτέρας, και έχετε πάντοτε τουτο υπ' όψει σας: αι γυναίκες εινε πολύ όλιγώτερον από τους άνδρας ύποταταγμένα εις την τυραννίαν τών αισθησεων, κι' εκείνος πού μόνον τας αισθήσεις τών Ξεύρει να Ικανοποιή, δέν εινε ό πλέον έκλεκτικός τών.

Διά να έχετε την γυναίκα, οιαδήποτε γυναικα, κρούσατε άκατά την θύραν της καρδιάς. ROMÉO

Εινε τό προφυλακτικόν κάλυμμα του όργανισμού, τό καλλίτερον όργανον άπορροφήσεως, άποβολής; και άναπνοής, εινε τέλος κατά την κ. Currie η άσφαλιστική δεικλις της ζωικής μηχανής. Η καλή λειτουργία του, άναγκαίωτέρα και αυτής της τροφής και άέρος, διά τους νέους συντελεί εις την δημιουργίαν υγιών και ρωμαλέων όργανισμών. Η καθαριότης, τό πραγματικόν αυτό έλιξιόν μακροζωίας τών άλχημιστών, καθίσταται επομένως τό άπαραίτητον στοιχείον της νεανικής υγείας. Ο άκάθαρτος εινε τό θέμα μιάς διακοπής άδιαιθεσίας; κατά τόν Raspall, ενφ τουν αντίον η καθαριότης εινε εις τό σωμα ό,τι ό έρωσ εις την ψυχήν γράφει κάπου ό Bacon.

Η άπόδειξις ότι μία καλή λειτουργία του δέρματος εινε χρυσωμοιάτη διά την καλλονήν, εινε τό ότι κατά τας θερμάς εποχάς του ετους, ενεκα της άρθρωνωτέρας χρήσεως του ύδατος, τό δέρμα εινε πιδ άσπρο, πιδ μαλακό, εύχάριστο στην άφή, διαφανές, τα νύχια ρόβ, τα χείλη σαρκώδη, τα μαλλιά μεταξείνα, γυαλιστερά. Απαραίτητον λοιπόν εινε να επιτυγχάνετε, πρό πάντων τών χειμώνα, την καλήν λειτουργίαν του δέρματος και να διατηρήτε διά συχνών πλύσεων και λουτρών μίαν τελείαν δερματικήν υγείαν, διότι η καλλονή εινε ένα χρέος, πού υπογράφει η υγεία μόνον διά τους πιστούς της... Milton

Από την ζωή του σπινού
ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

Ο κύριος φθάνει μέ διην την ήσυχία του στην μία παρά πέντε, τό μεσημέρι. Κορμά τό καπέλλο του και εσέχρεται εις τό δωμάτιον της τουαλέτας της συζύγου του: — Καλημέρα, Μαντώ. — Αλλά Μαντώ δέν υπάγει έχει. Περνά εις τό σαλονάκι, ου' έχει. Την φωνάει, πηγαίνει στην κουζίνα κ' έρωτά την Μελαγία: — Πού εινε η Κυρία; — Η Κυρία, κυρία. Εινε στό τραπέζι. — Στο τραπέζι!... Κιόλας! Σπεύδει πρός την τραπεζαρίαν και βρίσκει την γυναίκα του να τρώει. Κυμαίνεται μεταξύ έκπληξεως και δικαιολογίας. Η Μαντώ δέν τού άφηει την ευχαριστοίαν της έκλογής. — Έγώ τρώω, καθώς βλέπετε. Πές στην Μελαγία να βράσθ τ' αυγά σου. Απεφάσισα να μη σέ περιμένω πιά. — Μα δέν άγρησα, άγάπη μου... Ποτέ δέν τρώω πρό της μιάς. — Δέν έχω σκοπό να χαλάσω τό στομάχι μου, γιά τό χατήρι σου. — Οσάκις έχομαι στη μισή ουδέποτε ελαί ετοιμη. — Αλλ' αν καθάνας τους έξακολουθούσε ν' άπαντά ετσι, η συτήσις δέν θα ετέλειωθε ποτέ. Ο κύριος κάθεται εις τό τραπέζι, κι' ενφ ξεδιπλώνει την πετσέτα του, προσπαθεί να επαναφέρη την Κυρίαν εις την πραγματικότητα: — Άλλως τε, δέν ειμ' έγώ πού άργώ την ύπερημέριά σου, άφού έού ουδέποτε ελαί ετοιμη πρό της μιάς! — Αυτό δέν εινε δική σου ύπόθεσις.

Δέν ειναι εν τούτοις ύποχρεωμένος να σέ περιμένω μισή ώρα, κάθε πού θέλεις να διορθώθ τα μαλλιά σου. — Αυτό εινε δική μου δουλειά. — Αποφάσισε μιά φορά γιά πάντα να τρώω στη μισή, και θα φθάνω άκριβός. — Όταν έχομαι στη μισή, θα τρώω στη μία Άμα έχομαι αυγά, μπιφτεκία, δέν εινε δυνατόν να μπουν στη φωνιά, προτού έλθης. Η ύπερημέρια έχομαι προσκομιζούσα τ' αυγά τού Κυριου, προτού η Μαντώ να έχη φάγη άκόμη τό δικά της. — Δέν έχεις δικη... Νά, δέν βλέπετε τί γρήγορα τα έτοιμάζει η Μελαγία! Η Μαντώ τού ρίπτει ένα παγερόν βλέμμα, και, άφού η Μελαγία βγήκε, λέγει σοβαρός: — Θα μέ ύποχρεώσθ; να μη μού κάνης άλλη φορά παρατηρήσεις μπροστά στην ύπερημέρια. Και να μη λες ότι τα έτοιμάζει γρήγορα, γιάτι παίρνει θάρρος. — Αλλ' ό βαρυνκέφαλος κύριος έξακολουθεί να μνη έννοή γιάτι εινε άνάγκη να έχομαι στη μισή, γιά να τρώω την μία Ο ΑΤΤΙΚ.

ΣΦΑΙΡΑ

Στην κόμαρα πού μιά ώχρη γλυκεία μίση ήμ' ερα σ' ένα βελούδινο γαλι άπάνον έπαλομένη, μέ τα λεπτά τα πείδη της όλόθρα στον άέρα και τη ρυμβή της κεραιή στα χείρα άκονομιαιμένη, όλόγυμη άίννητη και σκευτική η Έταίρα σης πλήξέος της τό κενό σκληρά στυλώνει μάτια, όμοια μέ τη γρανικη και την άρχαία Σφίγγα πού σης μεγάλης έδρηον όρθώνεται τα πλάτια. Πάορα της εινε κλειστή σιδωνθαμιστών τόπληθος και τίποτα την πλήξθ της δέν την ενδιαφέρει μονάχα μ' ένα κάποτε άφηρημένο χέρι χαιδέσει άργά στον πάλλινου και τον ψυχρό λαμό ένα πραιοκικίον κ' ήμερομένο φαιδι, της δπου έχει εκεί κουλουριαστέ σαν ζαντιανό στολίδι. Κώστας Θυράνης

Οφθαλμολογική Εχορή
Εις άληθινήν Οφθαλμολογικήν Σχολήν έξήρθη — η επί της όδοσ Μενάνδρου 27 — Οφθαλμολογική Κλινική του όφθαλμολόγου μας — ύφηγητού κ. Σπήλιου Χαραμής, κατιστάται, κατά την όμολογίαν Ιδίκου μας και έναντος, η τελειότερα τών εν Ανατολή και πολλών ει ευρωπαϊκων. Δέν απέδικος μόνον, κατά την ύπερδεκαπενταετή αυτήν λειτουργίαν εν Αθήναις, καρπούς μοναδικών και θαυμαστών ένχειρησεων και θεραπειών, αλλά άνευθείθη αύδ' τουτο ύπεροχος και εδουνηθότατη Σχολή Οφθαλμιάτρων, πλειάδια όλοκληρον άδιείξασα μαθητών έξασκασίαν πάντων εν Έλλάδι και Ανατολή τών λεπτόν τούτων κλάδων της Ιατρικής υπό την ηγερνώγησιν και διδασκαλίαν του Διευθυντού αυτής και Ιδρυτού και διαρεπούς μας όφθαλμολόγου κ. Σπήλιου Χαραμής.

ΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ
ΖΑΚΕΛΙΝΑ

Τ. TRILMBY Μετάφρασις Δίδος ALEX
Ένα όμορφο άνοιξιάτικο πρωί ή όραία Ζακελίνα Μωρεά ήρραβωνίσθη μέ τόν Ιάκωβον Ντωμόν, τόν όποιον ειχε γνωρίσει εις την Λιέπην όπου έπαιζαν μαζί τένις καθ' όλον τό διάστημα του περασμένου καλοκαιριού. Ητο είκοσι έτών, αυτός είκοσι έξ και οι δύο δε πλούσιοι, ευγενείς και όρατοι. Ο Ιάκωβος άγαπούσε τρελλά την ξανθή αυτή κοκλίτσα μέ τα μεγάλα κατάμαυρα μάτια, πού έγελοσε τσακίτικα μέ τό κάθε τι, έλάτρευε τό τρελλοκόριτσο μέ τα μακρά φουσανάκια, πού δέν έσουλλογίετο τίποτε άλλο παρά τας διασκεδάσεις και έτρεχε άκούραστη μέ τα πατίνια στα πόδια η μέ τη ρακέτα στο χέρι. Την άγαπούσε γιά την ευθύμια της, γιά την άφέλεια της, γιά την άφροντισία της, αλλά την άγαπούσε ίδιος γιά τό γέλιο του, τό θελκτικό μά και λιγάκι κοροϊευτικό εκείνου γέλιου. Ειχε έναν ήχο τόσον κρυσταλλένιο, τόσον παιδικόν, ώστε ήτο μιά άπόλαυσις ν' άκούη κανείς την Ζακελίνα νι γέλι.

Άγαπούσε πολύ τόν άρραβωνιαστικό της, αλλά δέν ήξευρε καθόλου τι εινε ό έρωσ. Ο έρωσ; Μήπως της ειχε μείνει ποτέ καιρός να τόν σκεφθί! Ως δεκαοκτώ έτών ειχε τά μαθημάτα της, οι καλλιτέροι καθηγητά τών Παρισίων πού την έδιδασκαν έμειναν έκστατικοί μέ την ευφάνη της νεαράς μαθητριάς των, η όποια άλλως τε δέν έκοιτιάζε και πολύ γιά την εκπαιδευσί της. Όταν όμως οι γονείς της της άνήγειλαν ότι η άνατροφή της πλέον ειχε τελειώσει, έπέταξε και βιβλία και τετραδία και μέ φράνταστη όρημ παρεδόθη εις όλων τών ειδών τας διασκεδάσεις. Τό τένις, τα πόδηλατα, η παγοδρομίες, η Ιππασία, τα άποκίγητα, ό χορός, όλα της ήρσαν και αι ήμέρες της άφρονιτον πάντοτε σύντομος, η δέ νύκτες, όταν έόρνευε, θα ήθελε νά μην έτελείωναν ποτέ. Δέν τη; έμεινε λοιπόν καθόλου καιρός να σκεφθί γάμον η έρωτα, αλλά, όταν οι γονείς της της έκαμαν γνωστήν την πρότασιν του νεου, άπήνησε ν' ένα μευιδάμα ό δέδεχτο ν' ευμοισίτην, γιάτι ό Ιάκωβος έπαιξε θαυμάσια τένις, έχόρνευε όρατα, ήτο πολύ κομψός έτανος εις τό άίολο, και έφαινετο πολύ έξυπνος.

Ηρραβωνίσθησαν λοιπόν επίσημως και μετ' όλίγας ήμέρας ό Κοσ και η Κα Μωρεά άνοιγαν τα θαυμάσια σαλόνια του μεγάρου των της Λεωφόρου του Δάσους γιά να δεχθούν τους άμέτρητους φίλους των. Απο πολύ έννορι; πλήθος προσκεκλημένων ειχε σπεισει και οι νεαροί άρραβωνιασμένοι περιτριγυρισμένοι έδέχοντο τα άτελείωτα συχαρητήρια, μόλις προσφάνοντες ν' άπαντούν. Η Ζακελίνα ευθύμη πάντα έπαρουσίαζε δεξιά και άριστερά τόν μέλλοντα συζύγον της κι' έδιηγείτο εις όλους την εν υχία της, γιάτι τα γούστα του έμοιαζαν τόσο μέ τα ίδια της, ενφ ό Ιάκωβος, ήσυχώτερος αλλά όχι όλιγώτερον ευτυχής, έσφιγγε τά χείρια πού του έτειναν όλοι έκτεινοι ό άγαστοι. Κατά τας έξ, όταν ό κόσμος ειχε άρχισει λίγο ν' άραιώνη ήθελε ένα νεαρό ζεύγος πού έκαμεν άμέσως μεγάλην έντύπωσιν: Μία όραία ύψηλή νσα μέ ασθητόν και μεγαλοσπερές ύφος ντυμένη κατάνομα, την όποιαν συνόδευεν ένας νέος άξιωματικός του ναυτικού. Ο Ιάκωβος, μόλις τούς ειδεν, έτρεξε πρός αυτούς. — Πώς άργήσατε! άνεκαίρα και πλησιάζουν την άρραβωνιαστικήν του — Να σου συστήσω τόν αδελφόν μου Κωι, της ειπε, και την αδελφήν μου Ραυμόννη, γιά την όποιαν σου όμιλησα πολλές φορές. — Είμαι πολύ ευτυχής πού σας γνωρίζω, ειπεν η Ζακελίνα τείνονος μέ ευγένειαν και τα δύο της χείρα και άπευθυνόμενη πρός την Ραυμόννη: Σας ειμαι ευγνώμων, έξηκολού ης, πού ήλθατε μέ όλο τό πένθος σας και σά; παρακαλώ να ήπτε εις τόν συζύγο σας ότι αν και δέν τόν γνωρίζω άκόμη, συμμερίζομαι διη του την λύπη γιά τόν θάνατο της μητέρας του.

Άλλα μερικώς φίλες της Ζακελίνας έπλησίαζαν κι' έτσι ό αδελφός και η αδελφή άπευσοθήσαν εις μίαν γωνίαν της αίθουσής. — Πώς την βρίσκετε λοιπόν; ηρώτησεν αυτή. — Πολύ όμορφη! άπήνησε ό άξιωματικός. — Σ' άρέσει; — Ναι, παρά πολύ. — Ως σου είνε καλή έντύπωσι; — Μα βέβαια! και σένα; — Εμένα; Έγώ παραδέχομαι μόνον εκείνου πού λει όλος ό κόσμος, ότι εινε μιά όμορφη κούκλα χωρίς κάρδια και χωρίς μυαλό! τίποτα περισσότερο. Μου φαίνεται πού ό Ζάκ θα εινε δυστυχής; μαζί του. — Δεν πιστεύω. — Καί, ναι, λέει μάλιστα ότι εινε πολύ πεισματάρα και κακοαναθεμένη. Δέν της άρέσουν παρά η διασκεδάσεις και κανγαίτα ότι δέν έχει κλάνη ποτέ στη ζωή της. — Μην πιστεύης τα λόγια του κόσμου! — Μια φίλη μου την ειχε άκούσει να λη: Η λέξις μελαγχολία εινε τόσο σκοτεινή, τόσο κακή, ώστε ό άρραβωνιαστικός μου κι' έγώ την έχω διαγράψω από τό λεξικό μας. Έγώ από τόν καιρό πού έγεννηθηκα δέν κάνω άλλο παρά να γελώ... Ε παιδιακίστικα πράγματα. — Ας τό έλπίζουμε! άλλως τε, άφού εινε άρραβωνιαστική του Ζάκ, δέν πρέπει να λέμε τίποτα. — Και την άγαπή τόσο πολύ χδές μου έμλουσε μέ τόση τρυφερότητα ν' αυτήν! — Βλέπετε τώρα εινε διαφορετικά τα πράγματα! Στην εποχή μου, έδώ και όκτώ χρόνια, η κοκαταρία έθεωροέτο έλάττωμα, ενφ τώρα την θεωρούν ποστέρημα... Ο Γκάι έκτύταξε προσκεκίτα την αδελφήν του. — Ραυμόννη, της ειπε, δέν σέ άναγνωρίζω! Σού, τόσο καλή, τόσο έξυπνη, μιλεις ετσι γιά την άρραβωνιαστική του αδελφού μας; Δέν μπορώ να έξηγήσω αύτη την άντιπαθεία σου... — Δέν εινε καθόλου άντιπαθεία, άπήνητην η Ραυμόννη λίγο ντροπισμένη γιά σα ειχεν ειπθ. — Τι εινε λοιπόν; — Τίποτα... νά... μ' έπρόσβαλαν λίγο στη φιλοτιμία μου... — Αηλαδί η; Έξηγήσου! — Νά ό Ζάκ μου τό ειχε τόσον καιρό μυστικό και μόλις πρό δύο ήμερών μου άνήγγειλε τους άρραβωνίους του. Έγώ δνειρονομουνα άλλον γάμον γιά τόν Ζάκ, έναν γάμον πού δέν θα τόν έχόρνευε καθόλου από μένα, γιάτι, όταν τρία αδελφάκια μείνον μόνά όπως έμειναμε έμεις τόν κόσμο, πρέπει να ζοθν έννομένα... Αυτή η μικρή, λοιπόν, μου κατέστρεψε όλα μου τα σχέδια, γι' αυτό τα έχω μαζί της... — Δέν έχεις δικη; — Ίσως, μέ άν ό Ζάκ ειν' ευτυχισμένος μαζί της, τότε θα τα ξεράσω όλα.

Ο Γκάι δέν έλαβε καιρόν ν' άπαντήση, γιάτι η Ζακελίνα ήρκετο τρεχάτη πρός τό μέρος των. — Τι κάνετε σεις οι δύο έδώ πέρα; Βάζω στοίχημα πώς λέτε καλά γιά μένα! Όχι; Τόσο τό καλλίτερο λοιπόν. Πιστεύω πώς θα γίνωμε γρήγορα καλοί φίλοι. Ο Γκάι έσοκώθησε ν' ευγένειαν. — Σας συμπαθαίμε από καιρό, δεσποινίς, πολύ πίνω σας γνωρίζομεν, άπήνητην, ώστε δέν υπάργει άμφιβολία πώς δέν θ' άργήσωμε να γίνωμε φίλοι, τώρα πού σέ λίγο θα γίνωμε συγγενείς. (Άκολουθεί)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Η Μάσιγκα έμεινε εκπληκτος από την έπιμονήν της μητέρας της. Όποσδήποτε δέν έσκέφθη να την λάβη υπ' όψει, διότι ένόμιμεν ότι ήτο δικαιολογημένη: Δέν θέλει, έσκέφθη, να πάγω εις την Τράπεζαν του κ. Πλατή, άκριβός διότι ήσαν πολύ στενοί οικογενειακοί φίλοι μας, και τό θεωρεί τώρα έξευτελιστικόν να εργάζεται η κόρη της ύπάλληλος των. Μπ! Αυτό δέν έχει καμμίαν σημασίαν. Καί η κόρη τών Τώνη δέν μετέβαλε την άρχικήν άπόφασιν της. Πού νά ήξευρεν η δυστυχής ποίον τρομερόν μυστήριον ύπεκρύπτετο κάτω από την άρνησιν εκείνην της μητέρας της!

Μετ' όλίγην ώραν ό κ. Φάνης Πλατή, ό όποιος πρό όλίγου μόλις καιρό ειχεν αναλάβει την διεύθυνσιν της μεγάλης Τραπεζής του κουρασθέντος πλέον παρόσ του, έδέχετο εις τό γραφειον του την έπίσκεψιν της δεσποινίδος Μάσιγκας Τώνη. — Εις τί όρέζωλο την ευτύχια της επισκέψεώς σας; — Μου μιλείτε από μακράν συνηθειαν έτσι, κ. Φάνη; όμολογήσατε. — Σας μιλω όπως σας μιλούσα και πως θα σας μιλω πάντοτε. — Ναι, μέ άλλως μιλούσατε έτσι στην κόρη ένός συναδέλφου σας, ενά τόρα... — Τώρα... τί; Μία παροδική άτυχία εινε, θα περάση κι' όλα θα διορθωθουν πάλιν, ειπεν ό υλος του Πλατή προσπαθών να καταστήση πειστικόν τόν τόνον της φωνής του. — Σας ευχαριστώ πού προσπαθείτε να μέ παρηγορήσετε, όμως δέν τα πιστεύετε ούτε σεις βέβαια αυτά πού λέτε: εινε άκριβή σχετιστικός μέ την οικογένειά μας, ώστε να ξεύρετε ότι τό κακόν εινε άνεπανόρθωτον... Ο πατέρας μου ειπε πολύ ήλικιωμένος πλέον διά να επανόρθησεν τόν άγωνα της ζωής, ό αδελφός μου σκοτώθη... δέν μένω παρά έγω και γι' αυτό έγώ ειμαι πού ήλθα να σας ζητήσω μίαν έκδούλευσιν, μίαν ύποστήριξιν εις την κρίσιν αυτήν περυσίαν μας... — Θα είμαι ό ευτυχέστερος τών ανθρώπων να σας προσφέρω την μεγαλειότεραν έκδούλευσιν πού μπορώ, άπήνητην προθυμότητας ό κ. Φάνης, παρεξηγών προφανώς τό διάρημα της Μάσιγκας, και σκεπτόμενος ότι του έπαρουσιάζετο μία καλή εύκαιρία να έμφανισθί ως προστάτης και χρηματικός βοηθός της έκπεσούσης οικογενείας, διά ν' άποκτήση δικαιώματα έραστού επί της έπιθυμητής κόρης.

Και εις ένα βλέμμα ευχαριστίας της Μάσιγκας, προσέθεσεν: — Ο Ταμίας μου θα εινε πάντοτε εις την διάθεσιν σας. — Α! όχι... όχι αυτό, άπήνητην η Μάσιγκα άνατινοουσα την κεφαλήν της. Δέν πρόκειται να σας ζητήσω έλεημοσύνην, κ. Πλατή, συνελήρωσε μετ' άξιοσεπείας. — Μα δέν πρόκειται περί αυτού... Μεταξύ φίλων... — Όχι, υπό οιοδήποτε τύπον και άν θα τό έξελαμβάνατε, έγώ δέν ήλθα έδώ να σας ζητήσω χρηματικήν βοήθειαν. Τό μόνον πού εινε να σας παρακαλέσω, εινε, έφ' όσον εινε δυνατόν, γιά μέ διορίσετε έδώ εις την Τράπεζαν σας και να παίρνω ένα μισθόν αντί της εργασίας πού θα προσφέρω... Μόνον αυτό. — Μόνον αυτό! Τό εύκολώτερον των πραγμάτων μου ζητείτε, δεσποινίς Τώνη, και δέν ήταν να μέ παρακαλέσετε γιά τόσο ά μικρό πρήμα... Εινε ύποχρεώσις μου... Όποτε θέλετε... αθιρον... σήμερα, άμέσως αυτήν τη στιγμή, άν θέλετε, να σας ετοιμάσω τόν διορισμόν και ν' αναλάβετε... Θα σας έγκαταστήσω έδώ εις τό γραφείον, διά να μην έννολισθτε από άλλους... Θα έσχεσθε να θα φεύγετε όποτε θέλετε. θα σας όρίσω μίαν εργασίαν έλαφράν, και... ό μισθός θα όρισθί ή μεγαλιότερος πού μπορέι να γίνη... Έν τούτοις, σάς επαναλαμβάνω, δέν πρόκειται γι' αυτό... μπορούσε και χωρίς καθόλου να εργάζεσθε... — Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Πλατή, δέν μπορώ όμως να δεχθώ τέτοιο πρήμα. — Δέν επιμένω, όπως επιθυμείτε. Σας τό ειπα μόνον, διότι δέν εινε γιά να εργάζεσθε σεις... πώς να τό πώ... δέν πιας.

— Άλλοτε βέβαια δέν πηγαίνω... Τώρα όμως ήλλαξεν έντελώς η κατάσταση μας και θα ήτο άνοησία να μην προσαρμωσθ εις αυτήν. Η οικογένεισ Τώνη σή κερα εινε μία πτωχή οικογενεια κι' έγώ ειμαι ύποχρεωμένη να εργασθώ διά τόν έπίουσιόν μας... Η αλήθεια εινε αυτή και η αλήθεια δέν κρύβεται. Τό βλέμμα τού σίκτου, μέ τό όποιον την παρηκολούθει όμιλοσθησαν, δέν διέφυγε την αντίληψιν της Μάσιγκας, και κατέβαλε μεγάλον κόπον διά να μη χάση την ψυχραιμίαν της. Δέν έθεώρω εντροπήν να ειπθ την αλήθειαν, δέν έθεώρει εντροπήν να εργασθθ, την έθιγεν όμως όδονηγώς η εύσπλαχνία και ό οικος. Όχι, δέν ήθελεν από κανένα εύσπλαχνών και έλεημοσύνην, δέν ήνευετο παρηγορίας. Οι μικρόψυχοι μόνον τά ζητούν αυτά, ενφ η Μάσιγκα εις την δύνασιν ψυχην της ευρισκεν όλο τό θάρρος ν' αντιπαλασθ κατά της άτυχίας και να διατηρήση τό μέτωπόν της ύψηλά.

Εσυμφώνησαν μέ τόν Φάνη Πλατήν ότι από της επομένης έβδομάδος θα ήρχετο να αναλάβη εργασίαν, και η Μάσιγκα τόν ήχαριστίτησεν έκ νέου και έφυγεν. Όταν ό νεαρός τραπεζίτης, ό κολυμβών εις τόν χρυσόν και τα τσάκ, έμεινε μόνος εις τό γραφείον του, έτριψε τας χείρας του από χαράν. Αλήθεια ήτο μία μοναδική δικαζιόν, ένα άπροσδόκητον κελεπούρι από πού του παρουσιάζετο. Η Μάσιγκα, την όποιαν έν γνώριζεν από καιρό, τού ήρσε και την έπόθει ύπερβολικά. Οσάκις την συνήγα εις ένα κοσμικόν κέντρον, έδοκίμαζε μίαν γλυκείαν ταραχήν να την βλέπη, να θαυμάη την επιβλητικήν καλλονήν της. Καί έπληκτει πάντοτε εύκαιρίαν να την πλησιάζη, να της όμιλή, να την χορηγή. Όμοις, μολονότι δέν ήτο καθόλου άδαής εις τόν έρωτα και ειχεν άρκετόν θάρρος, ποτέ δέν έτόλμησε να της ψιθυρίσθ και μίαν έστω λέξιν, την όποιαν θα ήμπορούσε να παρεξηγήση. Έπειτα από κάθς συνάντησιν των, όταν έμεινε μόνος, έσχεδιάζε να της έκδηλώση έρωτα μόλις θα την συνήγα έκ νέου, να της ειπθ λόγια φλογερά, να την συγχινήση. Αλλά μόλις ευρισκετο πάλιν ένωπιόν της, όλα τα σχέδια του έξημιζον, τό θάρρος του τόν έγκατέλειπε, και κάτω από τό βαθύ, διαπεραστικό, άέτιον βλέμμα της, ήσθάνετο την άνάγκην να φαίνεται διακριτικός μαζί της, να την σέβεται σεδόν. Και τόρα!... Τώρα του παρουσιάζετο η εύκαιρία να της προσφέρη έκδουλεύσεις, να την βοηθήση χρηματικώ, να την... άγοράση!

(Άκούσθαι)

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Το δαύμα των ασηνιών

Fred. Causse-Maël

Τον καιρό εκείνον είχαν πάρει από την Ρώμη, όπου εκυβερνούσαν ο Κάισαρ Τιβέριος, ένα γράμμα που ενδιέφερε ξεχωριστά τους ανθρώπους της Ναζαρέτ, γιατί ήταν γραμμένο από κάποιον που τον είχαν γνωρίσει μερικοί. Κι' όπως όλοι, ο Λούκιος Σιμεών Παυλός, συγκλητικός της Ναζαρέτ, κι' ο έμπορος Μενέγιος, αφού είδειπνησαν, γι' αυτό το γράμμα μίλησαν.

Γνωρίζω τον γράμματα, ειπεν ο Μενέγιος. Άλλως ήτο, και, πούν η μετονομασθή εις Πέτρον, Σίμων εκάλειτο. Δις της εβδομάδος μου έπρομήθευεν Ιχθείς από την λίμνην της Σεζαρέτ.

Λέγουν ότι άποκαλύπτει περίεργα πράγματα περί του υιού του Ξυλουργού, δέκονθεν ο Λούκιος Σιμεών, και η πολιτεία αυτού του Ήσου ειπε λιαν παράδοξος.

Μη πιστεύης ότι κίπταρει έν τη ιστορία αυτή τι τό ανεξήγητον. Ο Ήσους αυτός ήτο εις πλιβείος, έσχεως τώ λέγειν, έν είδος θαυματουργού, ως εύρίζονται πολλοί έν Ίουδαία. Μικρός έμυλος Γαλιλαίων τον ήκολούθησε, οι Ίεροσολυμίται τον ήκουσαν, και, όταν τον έβραθύθησαν, τον έσταύρωσαν. Όλοι ήδύναντο να προείπουν τό τέλος του: ήτο εις όνειροπόλος.

Και όμως δεν ήτο κοιγός άνθρωπος. Απαξ τον ειδον, έν τούτοις η έντύπος του ανεξάλειπτος μου άπομείνει. Τον ειδον μενιδόντα Ήσουν τον Ναζωραϊον, τον υιόν του Ξυλουργού...

Κι' ο Λούκιος Σιμεών άρχισε ν' άφηγείται πώς ειδη τον Υιόν του Άνθρώπου. Όταν ήταν μικρό παιδάκι, έπαίξε με τους φίλους του στα χωράφια. Ένα πρωί, παίζοντας, έπλαθαν με πηλό στάμνος, άνθρωπάκιον, κοιλίες. Η έσάβηλον του Ρεβέκκα έκαμαν πουλάκια με τον πηλό. Δέν ήταν πολύ άσχημα, αλλά τ' άγόρια την έκοροίδευαν, κι' αυτή έκλαιγε. Έκείνη τή στιγμή έφάνηκε από μακριά ο Ήσους. «Νά ο τρελλός, ο γυιός του μαραγκού!...» φώναξαν τα παιδιά φοβισμένα.

Τόν έβλεπον διά πρώτην φοράν, έν τούτοις άντελήφθην καλώς ότι Αυτός ήτο.

Πώς ήτο; ήρώτησεν ο Μενέγιος.

Ούδέν ειχε τό ύψαινον ή όψις του μελανή έν του ήλικού καύματος, ένδεδυμένος ως οι έρατικοί, άλλ' εις τή χαρακτωριστικά του διεχίνετο μία άνεγκραστός γαλήνη. Έβάζιεν ήσέως, τό βλέμμα του προσηλόνυτο επί τινα χρόνον εις ό,τι ώραϊον συνήγα εις τόν δρομον του.

Κι' ο Λούκιος Σιμεών έξηκολούθησε την άφηγησίον του. Ένθυμειτο πώς κίτταξε μ' εύχαριστήσι μία κερασιά άνθισμένη, πώς έσκυψε γιά να παραμερίση ένα σκαμμένο κλαδί που έφραζε την όπη μισής μνημηκοφωλιάς και πώς, όταν έπλησίασε στα παιδιά, έζήτησε λιγο νερό να πιη. Ο Λούκιος έτερεψε να Τον φέρη από τό ποταμίον, κι' όταν γύρισε Τόν ειδη καθισμένον στό χόμα, να κρατή την Ρεβέκκα στα γόνατά Του. Τ' Άλλα παιδιά Τόν ειχαν τραυγιάσει.

Δέν έφοβείσθη τον τρελλόν αυτόν; διέκοψεν ο Μενέγιος.

Όχι, δέν Τόν έφοβούnton πιά, Τόν έπαιρναν γιά παιδί σαν αυτά κι' έσκαρφάλωναν στους όμους Του, έπεφταν στην άγκαλιά Του ή Ρεβέκκα μάλιστα, παρηγορημένη πιά από τες κοροϊδίες των φίλων της γιά τή πουλάκια της, πέρασα τά μπράτσα της γύρω στον τραχύλον Του και Τόν ρώτησε άν τά βρισκω εύμορφα.

Ναι, άπεκρίθη Έκεινος. Ίδε!

Και άγγιξε με τά δάκτυλά Του τά ράμφη των πηλίων πουλιών. Και στή στιγμή τά πουλιά ζωντάνεψαν, πήραν ένα χρώμα όλόλευκο και πέτασαν προς τον ουρανό με χαρούμενα κελαιδίδιασμα. Τά παιδιά έμειναν άπολιθωμένα, ή Ρεβέκκα έκτυπούσε τά χέρια, Έκεινος εξαγογγύλασε βλέποντας τή χωρά της, έστρεψε τά βλέμματα προς τον ουρανό έπειτα τό πρόσωπό Του έγινε πάλιν ήρεμο κι' έσηκώθηκε να φύγη. Τά παιδιά δέν Τόν άφιναν, μά ήταν ή ήμερα των γενεθλίων Του, καθώς τους ειπε, κι' έπρεπε ν' άνέβη στην Ίερουσαλήμ. Η Ρεβέκκα Τόν ρώτησε άν ήθελε να πάνε μαζί Του. Έκούνησε μελαγχολικά τό κεφάλι Του και ειπε:

Τεκνία, έτι μικρόν μεθ' υμών ειμί, ότι όπου Έγώ ύπάγω, υμεις ου δύνασθε έλθειν έν τη οικία του Πατρός Μου μοναί πολλά εισίν πορεύομαι ετούμασία-τόπον υμίν, όπου μή ήμέρα όνόμοστα.

Κι' έφυγε, με τό ίδιο άργό βήμα Του. ένφ

τά παιδιά θλιμμένα, με σφιγμένη την καρδιά Τόν έπαροκολούθουσαν.

Κι' ο Λούκιος έσυνέγιος:

Άργότερον έπληροφόρηθην ότι τον έσταύρωσαν και την τρίτην ήμέραν άνεστήθη εις τους ουρανούς.

Ήγούον εντ' αυτός ο Ναζωραϊός τόνον νέος έπεδόθη εις την τέχνην της μαγειρίας. Άλλ' ο συγκλητικός της Ναζαρέτ, βυθισμένος στην άνάμνησίν του, δέν άκουγε πιά τον Μενέγιον. (Μετ. Δίδος ALEX)

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Πασχαλιά

Του Α. Παράσου

Όταν η γή κι' ο ουρανός Χριστός Άνστήη κινή κι' αντίλαλην τό φιλημα στα χείλην σάν τραγουδι, κι' όταν η άγάπη στην καρδιά ριζώνεται και πιάνη, τότε γεννά κι' η πασχάλια τό πρώτο της λουλούδι.

Ο έρωσ σου αδεινάει

Κόρος

Στό κομψό σαλονάκι τό άμπαζούρ σκορπούσε άνταύρειες ώχροροδίβινες. Η μελαγχολία που έπλανάτο σε κάθε γωνίτσα και η εϊωδιά που άνεδίετο από τό κάρτε τι που τ' άγγιζε μωρημένο γυναικείο χέρι, δημιουργούσαν μιάν άτίμοσφαιρα βαρεία.

Μόλις διεκρίνετο τό καστανό κεφάλι της και η λεπτή κάπες κουρασμένη φυσιογνωμία της. Τά μαλλιά της, σάν χείμαρρος, ριζμένα πίσω, άφιναν να φαίνονται τά βαθυκάστανα μάτια, που όταν η σκιά του πόνου την κινήγη, γίνονται μαύρα σαν τό σκοτάδι. Τό στόμα ειχε λουλούδι όλοπύρετρο κι' όλόδροσο. Στής πτυχής της όλομεταξής ρόμπας της, άδελφώνονται τά λευκά της πόδια, σαν δυο μικρά φοβισμένα περισστεράκια.

Είν' ένα όνειρο. Η χρομάδα που άπλώνεται στό ευγενικό της πρόσωπο την έξαυλόγει. Δέν κλαίει. Ο πόνος της εινε βουβός. Πρόσφατες εινε άκόμη η άναμνήσεις. Θυμάται πώς του ειχε δώσει τά χέρια της που έκείνος, όσες ώρες έμεινε κοντ' της, με λατρεία φιλούσε. Πέρασε καιρός. Της ζήτησε τ' όλοπύρετρο στόμα. Του πρότεινε τό μέτωπο και με χαριτωμένο γέλιο, του έπε πώς τό στόμα της εινε τριαντάφυλλο μ' άγκάθια. Ω, τ' άγκάθια! Τι τον ένοιαζε; Τό κέντημά τους δά ήταν ήδονικό. Γονατιστός, μέρες δλάκερες, έμπρός στο είδωλό του, της φιλούσε τή ρόμπα και τά δάκρυα έλουζαν τ' άγαπημένα χεράκια. Τούδουσε τό στόμα της. Φιλούσε τά τριανταφυλλάκια χείλη με πάθος, μ' ανατριχίλα. Φιλούσε άκόμη τά καστανά μεγάλα μάτια, τά πλούσια μαλλιά, τό λευκό μέτωπο. Όλ' αυτά ήσαν δικά του. Του τάξε δώσει. Κι' ο καιρός κολούσε...

Θυμάται άκόμη πώς της ζήτησε τό λαχταριστό γοματάκι. Τά μπράτσα της, τό στήθος. Τόν κίτταξε στα μάτια κι' ένφ στής θελκτικής γωνίτσες τ' όλοπύρετρο στόματος έσβυνε ένα χαμόγελο, του έπε πώς δά πενάγη η άγάπη τους όταν δέν θάχουν τίποτε πιά να δώσουν ο ένας στον άλλον.

Σάν έρεπε τό σερβάντα μπροστά της, φιλούσε τό πάτωμα (όπου εκείνη πατούσε, φιλούσε τή γόβα που έσφιγγε τό άπαλό πόδι της, της άγκάλιασε τρελλά τή μέση, φιλούσε τον κυκνεϊο λαϊμό. Άγνιστάθηκε όσο μπορούσε. Στό τέλος του τώδωσε κι' αυτό...

...Και μία νύκτα, που ο βορρής με μανία σούβλαξε στής πόδες του νομαχικού σαιτιού, τον άμπαζούρ ή άρχες άποχωσείεις δείχνουν άκόμη πού γλωμο τ' ώρατο πρόσωπο και πιά σκοτεινά τά κματιστά μαλλιά. Τά μάτια της υπέροχα στή θλίψη τους, ξαναβλέπουν της εύτυχισμένες στιγμές που πέρασε στην άγκαλιά του και σιά σιά παίρνουν τό μυστήριο και τή μαυρίλα της νύκτας, γιατί η σκιά του πόνου την κινήγη. Δέν κλαίει. Η μεγάλες λύπες εινε βουβές. Δέν έχει τίποτα πιά να τό δώσει κι' ήλθε ο κόρος... Δις Φροσ-Φροσ

Πλεκτά τραγουδία

Συχνά μου λέει η Ύπομονη: Καρτέρει και καρτέρει και τούτος-ο κατήφορος άνήφορο θά φέρη. Κι' έγω της άποκρίνομαι: Κυρά μου, σε πιστεύω, μά, σάν κοπούν τά πόδια, πώς θά μπορώ ν' άνέβω;

Δις Ψεύτικο Γέλιο

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΤΑΣΩ

(10) Του Κ. Χατζοπούλου

Και ξανάκουσα τό πάτημά του που έφρυγε. Έίνος ειπε καληνύκτα; ουλόλογησκα' έμένα η -; Ταράχτηκα, μά πάλι: «Ας ειπε όποιανού θέλη», ειπα μέσα μου κ' έκλεισα τά μάτια. Μά σε μία στιγμή ξαναεταίχηκα' ένας χτύπος σιγαλινός με έσφινξε. Μου φάνηκε σά νάκλεισε ή δέξωπορτα. Έντωστα τό αυτί - δέν άκουσα άλλο τίποτε. Ξανάγειρα να κοιμηθώ μά δέν μπορούσα. Δίχως να τό θέλω, ο νοιός μου δούλευε: «Τι διάολο! Νά ήτανε κείνη που έκλεισε την πόρτα; Ξανασηκώθηκα κρατώντας την άναπνοή μίτρες άκούσο πάτημα. Μά τό άλλο χόρισμα ήταν άπάτωρο και πού ν' άκουσούνε πατήματα υνδ' χόμα; Δέν πάει στην όργη' ξαναείπα και ξανάεπε κ' έκλεισα τά μάτια. Μά έκείνο που πρωτίτερα μου φάνηκε πώς τό ειδη μόνο σε όνειρο, ξαναζωντάνεψε μπροστά μου' ή Τάσω στεκόταν όλόρθη εκεί, δέν έφρυγε όσο και ν' σφαλοόσα πιά σφιχτά τά μάτια. Την έβλεπα γεμινή άπάνω μου, με τό κεφάλι άκουμπημένο στον όμο μου, τό γέλιο της μου τάραιε τά φρόνα, τά μάτια της μου φλογίζανε όλο τό αίμα.

Πού θά κοιμηθής έσύ; - Ση δραγάτα. - Μά γιατί δέν πήγε κεί; Γιατί ήρθε και κλείστηκε στό πλαγιό χόρισμα; Αδτό τό ρώτημα μου γύρισε στό νοιό δλοένα. - Μά νάναι τάχα εκεί; Έλεγα πάλι. - Μη γελάστηκα; μιν τό ειδη όνειρο κι' αυτό; Έκαμα νά σηκωθώ νά πάω ν' άνοίξω σιγαλά την πόρτα, να κοιτάξω. Μά τό κρεβάτι μου έριξε και τρούμαξα. Ντράπηκα τον εαυτό μου και ξανάγειρα. Μά η ταραχή η φλόγα μέσα μου δέν έσβηνε. Άδειασα όλο τό κανάτι με τό νερό που μου ειχε βάλει ή Τάσω εκεί κοντά σε μία καρέκλα.

Άρες θά περάσανε δίχως να μπορώ να βρω τον υ νο. - Πρέπει να δω, πρέπει να δω», ειπα τέλος μη βαστώντας άλλο. Και σηκώθηκα και τράβηξα στην πόρτα και την άνοιξα σιά. Τό μακρινό, όπου άνοιγόταν η πόρτα της κάμαρας, ήτανε γεμάτο φνιάρια, τσάπες, άλέτρια, σβάρνες κ' ένα πλήθος άλλα σινεργα, κι' όλα αυτά μου χτυπήσανε στό μάτια μέσα στο σκοτάδι σαν άμορφον σωρό, σαν ίσκιον, σά φαντάσματα. Τό χόρισμα αυτό δέν ειχε παράθυρα' μονίχα τρύπες μακρού λές ψηλά, κάτω από τή σκεπή. Στάθινα και κοίταξα τριγύρω σά χαμένος. Μου φαίνονταν εκείνη τή στιγμή πώς ήμουν άνοητός. Πόσο στάθινα δέν έξερα. Τό φως του φεγγαριού άπάνω από τ' άνοίγματα δέν έφτανε ίσα με κάτω, ένα άπόφεργο θαμνέν έστραψε μονάχα μέσα στή σκοτεινία. Περπάτησα σωρά ως τή μέση του μακρινιού ή δροσιά άπ' τό χόμα που πατούσαν οι φτέρνες μου θυμωμένα μ' ανατριχίλας. Ξάφνω μέσα στό μούφορο ειδη ένα σωρό που μούριξε σε μιάν άκορη. Ήταν ή Τάσω έσπλωμένη οι άκρες των ποδιών της θαμπίλας ξεσκέπατες. Βρέθηκα μεμιάς σφυρτός μπροστά της.

Σκόντανα σι' άπλωμένα χέρια της. Ειχε άνασηκωθεί στό γόματά και μ' έσπρωξε με δριμύ: «Τ' ήρθε έδω; τ' ή θέλεις; φώναξε πινχτά. - Γιατί μου πες θά κοιμηθής στή δραγάτα; ρώτησα σιά κ' έπιασα τά χέρια της. Τά ένιωσα που τρέμανε.

Έμεινε άφονη μία στιγμή. Μά καθώς έκαμα να πάω κοντύτερά της, τινάχτηκε και μ' έσπρωξε πιά δυνατά. Χύμησα και την άγκάλιασα. Μά μου έξφυγε πάλι και σηκώθηκε όρθη. «Φεύγα άποδώ! φεύγα άποδώ!» φώναξε άγρια κ' έκαμει πίσω.

Μά δέν ειχε που νά πάη, ήταν άποπίσω της ο τοίχος. Στριμώχτηκε στην άκωνή. Ήτανε με τό ποκαμίσο - ήτανε πιά στό χέρι μου. Άφρησε και την άγκάλιασα. Μά καθώς έκαμα να σκύσω στό κεφάλι της, ξαναεταίχηκα: «Φεύγα, φεύγα!» ξαναείπε με βραχνή, τρεμουλιαστή φωνή, τόσο τρεμουλιαστή που μ' έκαμει νά σταματήσω. Την άφησα από την άγκαλιά κ' έπεσα χόμο, μπροστά στα πόδια της. - Τάσω, με διώγειες τώρα; σ' ψιθύρισα. Έσχυψε τό κεφάλι στα χέρια της.

Τάσω! της ξαναείπα και την έξαγάμισα. Μιά σβηστή φωνή, μία άγνα μονάχα ειπε τ' όνομά μου. - Νά ζήσης, φεύγα, ξαναμουρούρισε και μούσφιξε τό χέρι. Και σηκώνοντας τό κεφάλι με κοίταξε. (Άκολουθεί)

Σήηερα

Ποτέ, ναζάρια, να σου δέσω δέν μ' άφήγεις του σκαρπινού σου τά λυμένα κορδονάκια. Κακιά!... κ' όμως στον λούστρο παραδίγει τ' άφράτα και κοιμιά σου ποδαράκια. Μιμή

ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩΝ

«-Λοιπόν θά κάνουμε τό τραπέζακι;» - Σήμωρονος, δεσποινίδες μου. «-Στά σκοτεινά, έ;» - Φυσικά' με τούς σούανους μόνον στα σκοτεινά μπορεί κανείς να έπινοιστήση».

Τά χεράκια των δεσποινίδων έτέθησαν σπασμοδικώς στό τραπέζακι τέλοποιον ήχοις νόχορευη. - Καλησπέρα σας, ειπα. Έδω εινε Άθήνα, αυτόν τί εινε, παρακαλώ;

Έντος όλίγου τό πόδι του τραπέζιού άπαντούσε με ρυθμικούς χτύπους: «-Φυλακίον Άγιού Πέτρου». «-Πολύ καλά, και ο Άγιος Πέτρος εινε αυτόν, παρακαλώ;» «-Όχι, αυτή τή στιγμή εινε στή χαρσοειτέρα του. - Περύφημα! Και σεις ποιάς, άν έπιτρεπεται;» «-Είμαι ή γραμματέας του, η Μαίρη του Μιμίκου». «-Μέγας ειπα Κύριε!... Άπληθή γέλιο πολύ, ήθελα να πω, δεσποινίς. Και ο Μιμίκος σας, τί γίνεται;» «-Α, τον άπιστο! Μόλις έδόσαμε από την Άκρόπολι και ήρθαμε μαζί έδω πάνω, αυτός ξελοπάστηκε με την Κόρη των Κυράτων. - Τόν άρξοτε! Έγώ σας συμβούλευα, δεσποινίς Μαίρη, να τον περιγρησείτε κ' έσεις και να πέσετε πάλι έδω στή γη μας, θά γίνεται άμέσως μεγάλη ήθροποιός.» «-Καλέ τί λέτε! Άν πέσω από τόσο ψηλά θά σκοταθώ, κ' έγώ δέν έννοω να ή ξαναπαθώ, όπως την πρώτη φορά.» «-Τότε λοιπόν φωνάξτε μας, ειπα, τό πνευμα τό Ουγκώ.» «-Ποιανού, του Βικτωρος! Χά χα! άπεκρίθη μ' ένα ανατριχαστικό γέλιο τό τραπέζακι, με εινε στό τακτικό ραντεβού του με την Τίτλια.» «-Αμ' αυτή πάλι, τί τον έκανε τον Μάριο;» «-Μά δέν τό έξερτε πώς παντρεύτηκε την κόρη του Θεοδωρίδου;»

Γενική κατάληξις. Έκάλεσα εκ νέου: «-Μπορείτε τουλάχιστον να μās δώσετε την Κασσιάνη;» «-Α, δυστυχώς, δέν θά μπορούσώ να έλθω. Έγινε, έξερτε, μανκυριστά και θά έχη πολλή δουλειά άπόψε, διότι εορτάζεται έδω ή πεντακοσιετήρις του κ. Άννίου.» «-Καλά, κ' ο Κυριακός δέν την βοηθά λιγάκι;» «-Μά αυτός εινε στή φυλακή τον κατεδίκασαν εις τριακσίον έτών φυλακίον έπεικός, διότι έσκορπίστηκε στή γη με τά φυλλάδιά του, όλους τούς λησάροχους, τον Τσουλή, τον Παπακυριόπουλον...» «-Η δά Δεαμνιάνη τί γίνεται;» «-Πάει κ' αυτή η Ηλόκοντινος με σομπαλιμ, γιατί δέν την ήθελε ο Άγιος Φανούριος, ο όποιος εινε έρωμένος δικός μου. Και μάλιστα πρέπει να σάς άφήσω, γιατί αυτή τή στιγμή ήρθε ο φίλος μου και θά πάμε στην άγορά να βρούμε λιγο κρέας, να κάνουμε κ' έμεις Πάσσα...»

Έν τούτοις μετ' όλίγου τό τραπέζακι έσηκώθηκε πάλι στα δύο του πόδια: «-Ποιάς εινε; έρωτά έντρομος ή δις Λιλή.» «-Έγώ, ο Άγιος Φανούριος.» «-Α, και τί θέλεις;» «-Έκείνη με τά γαρά... την λατρεύω... την Χριστίνα, να!... τά γαμπάκια της... χροσό μου!...»

Ο πλαταγμός ενός μπάτσου ήκούσθη και μία σπαρακτική κραυγή: «-Μαμά μου!... Άνάψτε τό φώε!... Και εις τό φώε του ήλεκτρικού είδαμα κατακόκκινο τό μάγουλο του κ. Δώρη, ένφ ή δις Χριστίνα έτριβε τό πόδι της... Έξάπαντος ο Άγιος Φανούριος την ειχε τσιμπήση...»

Κ. Τζηρέτης

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Πολλοί άναγνώστα μου παραπονούται διατί από καιρού τώρα δέν έχω προκηρύξει κανένα φιλολογικό διαγωνισμόν, όπως πρώτα. Δέν διατάξω να έξηγησώ τό διατί: διότι από όσους διαγωνισμούς προέκηρυξα έως τώρα, δέν έμεινα άπολύτως ικανοποιημένος. Έλαβαν μέρος όλίγοι και μού έστειλαν έργα καλλά πολύ όλιγότερα. Έπειδή όμως τώρα εινε γενική ή παράκλησις και έπειδή έχω υπ' όψει μου ότι οι άναγνώστα έχουν μορφωθή ήδη αρκετά, ώστε να έχουν μεγαλειότερα έπίκετα έπιτυχία, προσετέθησαν δά και προστέθησαν διαρκήσεν οι άναγνώστα, ήθλιες και άρρενες, γράφοντες πολύ καλά, δια ταύτα:

Προκηρύσσω ποιητικό διαγωνισμόν με θέμα: «Τό τραγουδι της Προτομαγίας». Κάθε ποιήμα δέν πρέπει να υπερβαίνει τούς δεκαέξι στίχους-εινε ύπεραρκητά τέσσαρα τετράστιχα δια νά διατυπωθή μία άρτια έκφραση- και να περιορίζεται ειδικώς εις την Προτομαγίαν και όχι εις όλον τον Μάγον, όλην την άνοιξιν κλπ. Προθεορία μέχρι τέλους Άπριλίον. Θά βραβευθουν πέντε. Οι όροι και τά βραβεία εις τό έρχόμενο φύλλον. Ο Άρχειςυντάκτης

ΣΦΑΙΡΑ

ΚΑΙ Τ' ΑΗΘΟΝΙ ΕΚΕΛΑΔΗΣΕ...

Έπεριμένα άνυπόμονα μία λέξιν της, μά δέν άπαντούσε. Καθισμένη με νοχέλεια σ' ένα παγκάκι στό Ζίππειο, προς τό μέρος του Βασιλικού κήπου, έμεινε σιωπηλή, άδιάφορη, ένφ τό γλωσσό πρόσωπό της λουζόταν στην άσημνία πάχη του φεγγαριού.

Λοιπόν, την ξαναρώτησα ευρικά, μου κρατάτε άκόμη κείνη γιά την πρότασί μου; - Κάθε άλλο! Γιατί τά θυμάσο, φίλε μου; Δέν έκάματε τίποτε περισσότερο, άπ' ό,τι θά κάμει κάθε άνδρας στή θέσι σας. Βρεθήκατε μόνος με μία χίρα νέα, όχι πολύ άσχημη, και φαντασθήκατε ότι θά της προσφέρετε έκδούλευσιν, άν προσποιηθήτε πώς την άγαπάτε. Δέν μπόρεσα να συγκρατήσω μία χειρονομία θυμού: - Δέν με πιστεύετε, κ' όμως ειμαι ειλικρινής.

Πιθανόν κ' αυτό, όμως ένας έρωσ δέν άρκει... Χρειζόταν εις δύο.

Όστε, σεις;... - Σας άγαπώ, όλλά σαν έναν καλόν φίλο. Δέν σκέπτομαι να ξαναπαρθώ. Έν πρώτοις δέν αισθάνομαι πώ: θά μπόρεσω να ξαναγαπήσω κανένα, κ' έκτός αυτού-τί τά θέλετε! - κ' ο καλύτερος άνδρας δέν μου έμπνέει πιά την παραμικρότερη έμπιστοσύνη.

Ένοιωθα πώς η Νινέττα δέν ειχε άδικο. Ύπανδρεύθηκε νεοτάτη, γιά να περάση μερικά χρόνια στη βρασιλιάνη, μ' έναν άνδρα βίανασο, χαρτοπαίκτη, άλοκοιλόν. Ειχε την υπεργηράνεα να μη δείχνη τίποτε στον κόσμο, κ' έλάγιστοι μονάεμαε τό βουβό μαρτύριο της. Σε λιγα χρονια ο άνδρας της άπέθανε, κ' οι μνηστήρες δέν ήγγισαν να παρουσασθούν, γιατί η Νινέττα ήτον ώραιότατη. Όλοι όμως προσέκορναν σε μίαν έπιμονον άρνησι. Μόνος έγώ έπέμεινα. Κι' έμένα όμως πρό πέντε λεπτών με ειχε άποκρούσει.

Όστε να μην έλπίζω διόλου; ειπα κάμνοντας την τελευταία άπόπειραν.

Δέν μπορώ να σάς άγαπήσω, όπως έννοεστε σεις.

Δέν υπάρχει άνθρωπίνη καρδιά που να μη μπορη να αισθανθή τον έρωτα.

Κι' όμως η δική μου δέν αισθάνεται τίποτε...μιάζει με τον μαγεμένο αυτόν κήπο εν' εύμορφος, με σιωπηλές σαν τάρφος. Κανένα άηδονολλάχημα δέν άκούγεται άνάμεσα στο δένδρα μου, γιατί εινε νεκρός άκόμη άπ' τον χειμώνα.

Δέν εινε νεκρός, κοιμάται και τά πουλάκια θά ξαναάθουν. Έτσι κ' η καρδιά σας... άφήστε με να ξεπνήσω με την άγάπη μου τά φτερωτά σας όνειρα.

Όσο μπόρω να ξεπνήση αυτή τή στιγμή ο κήπος, άλλο τόσο μπορη κ' η καρδιά μου. Ύψωσα άπογοητευμένος τά βλέμματα προς τό κλαδί, που έβραγαν πάνω άπ' τό κεφάλι μου μελαγχολικά, σαν να συμμερίζονταν κ' αυτά τον πόνο μου... Έβραγα μία κρυστάλλινη νότα άνήχησε. Κυταχθήκαμε μ' άπορία. Μετά την πρώτη και δεύτερη νότα, κ' ύστερα μία γλυκειά σιγαλήνη τρέλλια άηδονιού έσχόθηκε από ένα δένδρον.

Ο κοιμισμένος κήπος έξύπνησε, ψιθύρισα. Έκλεισε τά μάτια, έγειρε τό έαυδό της κεφάλι στο στήθος μου και τά χείλη μας ενώθησαν αυθόρμητα.

Η κοιμισμένη καρδιά της ειχε ξεπνήσει... Ο ΑΠΗΛΑΜΑΤΗΣ

Μαρτιάτικες ανοές

Μη σε πλανείη Γεναιότ βαρυνόμα, φρούσε Μαρτιάτικο έσφύρι εύωδιασμένο, μέσ' στα γαράφαλα και μέσ' στα γιασεμιά, τών στεροχασμών μου άγνη παρθένα, σε προσμένω. Με λέγονάγθα και λουλούδια της ροδιάς, σ' αλαφροϊστικτες αύγούλας θά διαβώμε, και με κατάνυξη της έμης λαγγαδιάς, τούς άηδονολάλους και μους θ' άφογκραστούμε.

Και θάρθη η Άνοιξή γλυκά να σε φιλήση κ' η όμη σου δά πάρ' άπ' τό φιλή, κείνι σαν μάργαρο και κείνι σαν κοράλλι.

Και μέσ' στον όρθρο σαν δροσοίλα θά κυλήση, μέσ' άπ' τούς κάλικες των κρινών άπαλη, ύμνος άγάπης και ζωής γιά να σου ψάλλη. Γεγγ. Τσοκάς

Μην παραλείψετε να παρακολούθησετε την «Ζακελίαν». Είνε άριστούργημα.

ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΑΕΣ

ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΧΟΡΕΥΤΟΥ

Ο' άμφέβαλλε πολύ κανείς άν ο χορός εινε που τον άδύνατις τόσο, ώστε να κολληθή μέσα εις τά ρούχα του Γόλυ από τό μάτια του ένας ύπομαυρος κύκλος, τό ύφος του έστατικώ, άλλόκοπο.

- Ντίνο, έχετε κάποιο είδύλλιο, όμολογήστε τό.

Διαμαρτύρεται γελών: «-Ένα είδύλλιον! Και πώς τό συμπεραίνετε;» «-Από τό άρρηχμένο ύφος σας.» «-Εινε γιατί χορεύω πολύ.» «-Σας διασκέδαζει λοιπόν τόσο ο χορός;» «-Α, τρελλά!...»

Την στιγμήν εκείνη η όρχηστρα άρχίζει ένα βάλς άντρανταίν και η όψη του νεαρού φίλου μου φρικιά από εύχαρίστησιν μία φλόγα έμφυγώνει τό βλέμμα του.

- Άγαπώ τον χορόν, γιατί μου δίδη την εύκαιρίαν να προσελάσω κορίτσια και νέες γυναίκες. «-Και πετάτε έδω κ' εκεί σαν πεταλούδα;» «-Απειναίως, άφειρόνομαι κάθε βράδυ εις μίαν μόνην' έτσι φθάνει κανείς εις ένα άποτέλεσμα. Μη χαμογελάτε και δέν πρόκειται γι' αυτό που σκέπτεσθε. Έάν κοιτάσω όλόκληρο ένα βράδυ την ίδια ντάμα, εινε γιά να με προσκαλέση αυτή κατόπιν εις άλλον χορόν.» «-Και πετάτε έδω κ' εκεί σαν πεταλούδα;» «-Απειναίως, άφειρόνομαι κάθε βράδυ εις μίαν μόνην' έτσι φθάνει κανείς εις ένα άποτέλεσμα. Μη χαμογελάτε και δέν πρόκειται γι' αυτό που σκέπτεσθε. Έάν κοιτάσω όλόκληρο ένα βράδυ την ίδια ντάμα, εινε γιά να με προσκαλέση αυτή κατόπιν εις άλλον χορόν.»

Ένοιωθα πώς η Νινέττα δέν ειχε άδικο. Ύπανδρεύθηκε νεοτάτη, γιά να περάση μερικά χρόνια στη βρασιλιάνη, μ' έναν άνδρα βίανασο, χαρτοπαίκτη, άλοκοιλόν. Ειχε την υπεργηράνεα να μη δείχνη τίποτε στον κόσμο, κ' έλάγιστοι μονάεμαε τό βουβό μαρτύριο της. Σε λιγα χρονια ο άνδρας της άπέθανε, κ' οι μνηστήρες δέν ήγγισαν να παρουσασθούν, γιατί η Νινέττα ήτον ώραιότατη. Όλοι όμως προσέκορναν σε μίαν έπιμονον άρνησι. Μόνος έγώ έπέμεινα. Κι' έμένα όμως πρό πέντε λεπτών με ειχε άποκρούσει.

Όστε να μην έλπίζω διόλου; ειπα κάμνοντας την τελευταία άπόπειραν.

Δέν μπορώ να σάς άγαπήσω, όπως έννοεστε σεις.

Δέν υπάρχει άνθρωπίνη καρδιά που να μη μπορη να αισθανθή τον έρωτα.

Κι' όμως η δική μου δέν αισθάνεται τίποτε...μιάζει με τον μαγεμένο αυτόν κήπο εν' εύμορφος, με σιωπηλές σαν τάρφος. Κανένα άηδονολλάχημα δέν άκούγεται άνάμεσα στο δένδρα μου, γιατί εινε νεκρός άκόμη άπ' τον χειμώνα.

Δέν εινε νεκρός, κοιμάται και τά πουλάκια θά ξαναάθουν. Έτσι κ' η καρδιά σας... άφήστε με να ξεπνήσω με την άγάπη μου τά φτερωτά σας όνειρα.

Όσο μπόρω να ξεπνήση αυτή τή στιγμή ο κήπος, άλλο τόσο μπορη κ' η καρδιά μου. Ύψωσα άπο

ARTHUR BERNEDE & LOUIS FEUILLADE

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΓΙΟΥΝΤΕΞ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΥΠΝΟΒΑΤΙΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΔΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Εγώ, φυσικά δεν είμαι ο κλέπτης... Ο κ. ντε Τρεμιές είνε υπέρτερος κάθε ύπνοιας...

Κύριε Μίλτον!

Με θυμόν διαρκώς επιτεινόμενον, ο Μίλτον εξηκολούθει:

Κι' εγώ μόλις προδ' ολίγου σάς εξέφραξα την ευχαριστήσιον μου και την ευγνωμοσύνην μου...

Με την Ρόζαν, Διατί; ήρώτησεν ο Μίλτον, εκπληκτός από την ταραχήν του Ροζέ, την οποίαν έφαινετο συμφοριζόμενος και ο Κοκτανέν.

Ολίγην ύπνοιαν, κύριε Μίλτον, ειπε, και όλα θα διαλευκανθούν.

Και δράττων τον Όσμπορν εκ της χειρός τον ήρωτην:

Τί έκαμες τα σχέδιά μου;... Αποκρίσθη..

Τι τα έκαμες;

Ο άτυχης γραμματέας, καταλίπτον εις ένα κάθισμα, ανέκραξε:

Σας όρκίζομαι, κύριε, σας όρκίζομαι ότι είμαι άθώος!

Δεν δε πιστεύω!

Δέκα χρόνια που σας έδούλεψα με τόσην άφοσίωσιν, δεν είνε άρκεία γιά να σας πείσωσιν;

Άρρητα τα παχέα λόγια, δεν με συγκινείτε.

Εν τούτοις αυτή ή Έρεβδάκης Συμμορία...

Α, αυτά είνε άστέια. Καείς δεν μποροΰσε να εισηγηθήσθε έδώ μέσα.

Κύριε Μίλτον, επανέλαβεν εις μίαν εκρηξίν της άσιτοπραξίας του ή γραμματέας, αναγνωρίζω ότι τα ραινόματα είνε άναγιόν μου.

Με καταδικάζετε χωρίς να θέλετε να μ' ακούσετε.

Θά θυμηθήτε όμως αυτό που σας λέγω τώρα: κάποτε, άργά ή γρήγορα, ή άλήθεια θα λάμψη, ό άληθής ένοχος θ' όνακαλυφθή, και τότε, κύριε Μίλτον, θα κλάψετε με μαύρα δάκρυα, διότι διά έχετε θυσιάσει έναν άνθρωπον, ό όποιος άπέφρασεν εις την έργασίαν σας όλην του την ζωήν και ό όποιος σας αγαπά άκόμη, τόσον όστε να σας συγχωρή όλην την προσβολήν που του κάνατε!

Αλλά ό Μίλτον δεν ήκουεν. Ένώ ό γραμματέας του όμιλει, εκάλισε διά του τηλεφώνου την άστυνομίαν, έζήτησε να σταλοΰν άστυφύλακες εις την οικίαν του.

Εκαθην την στιγμήν εισήλθεν εις τό γραφεϊόν ή θετή κόρη, έρωτώσα:

Μ! μαμαρά, τί τους θέλετε τους άστυφύλακας;

Διά να συλλάβουν αυτόν τον λοικοδότην, άπήνησεν ό Μίλτον δεικνύων τον γραμματέα.

Τον κύριον Βίλμπορν; ανέκραξε κίττα πληκτός ή Ρόζα. Μα τί έκαμη λοιπόν;

Έκλεψε τα σχέδια της έφευρέσεώς μου, άπεκρίθη έξηρός ό πατήρ της.

Μ! μά δεν είνε δυνατόν!

Αυτό ήθελα να πιστεύσω κι' εγώ, αλλά δεν μπορώ.

Ο Βίλμπορν, άφοΰ έκαμη μίαν άόριστον χειρονομίαν διαμαρτυρίας, έκρυψε τό πρόσωπόν του μεταξΰ των χειρών του, ενώ ή Ρόζα πλησιάζουσα αυτόν, ειπε με την γλυκειαν φωνήν της:

Βίλμπορν, φιλε μου, είνε δυνατόν να τό εκάματε αυτό;

Ο γραμματέας άρρηκε να καταπέσουν άδρανεϊς αι χείρες επί των γονάτων του, και ώσάν κάποια έλλειψέ να έφωτίσθη την άπόγνώσιν του από την ανέλπιστατον αυτήν βοήθειαν της Ρόζας, ώσάν μία άόρατος δύναμις να τον ώθησε προς την άλήθειαν, ή όποια ήρνεϊτο να πιστέσθη την πλάγην, άνεφώνησεν:

Μ! ναι, δεσποινίς Ρόζα, δεν είνε άλλ-θεια διά είμαι άθώος;

Π. — ΕΝΟΧΟΣ...

Ο θαλαμηπόλος άνήγγειλε εις τον κ. Μίλτον την άφιξίν του κ. Ροζέ γτε Τρεμιές και του κ. Κοκτανέν, ό όποιος έρχον να τό άμυλίσουν δι' ύπόθεσιν πολύ έπίγυροσαν. Οί δύο έπισκέπται εισήχθησαν άμέσως, και ό Μίλτον, όλίγον εκπεπληγμένος εκ της πρωινης αυτής έπισκέψεως, ειπε:

Αγαπητοί μου κύριοι, δεν ήθέλησα να σας κάμω να περιμένετε... Όμολογώ όμως ότι αυτήν την στιγμήν είμαι εις μίαν πολύ δύσκολον κατάστασιν. Δεν έχω κανένα λόγον να σας κρύψω την άλήθειαν... Ίδού... Άνεκάλληφα ότι ό γραμματέας μου μου έκλεψε τα σχέδια της έφευρέσεώς μου.

Οί δύο έπισκέπται κατάπληκτοι ανέκραξαν:

Πώς! Πώς είπατε;

Είπα ότι ό Βίλμπορν Όσμπορν είνε ένας άθλιος λοικοδότης και ότι περιμένο τους άστυνομικούς να τον συλλάβουν.

Εις τās λέξεις αυτές, συγκεντρών όλην την ψυχραιμίαν του, έκλησάσε τον έφευρέτην και του ειπε:

Σας παρακαλώ, κύριε Μίλτον, μη προβήτε εις κατηγορίαν εναντίον αυτού του άνθρώπου, προτού μω δώσετε την άδειαν να όμυλήσω ύπαιθέρας με την ιδέα Ρόζαν.

Με την Ρόζαν, Διατί; ήρώτησεν ό Μίλτον, εκπληκτός από την ταραχήν του Ροζέ, την οποίαν έφαινετο συμφοριζόμενος και ο Κοκτανέν. Και επειδή ό νέος έσώπια διστάζων, ό τελευταίος έλαβε τον λόγον:

Ολίγην ύπνοιαν, κύριε Μίλτον, ειπε, και όλα θα διαλευκανθούν.

Βλέμμα ευγνωμοσύνης και έλπίδος εκ μέ-

ρους του Βίλμπορν Όσμπορν συνάδουσε τις λέξεις αυτές του Κοκτανέν, ενώ ή Ρόζα προαισθανομένη κάποιον δράμα, έκλησάσε τον Ροζέ και όι όφθαλμοί της προσηλόθησαν έπίνω του εις μίαν άφωνον ίκεσίαν. Οί πόσον διηθάνετο ό Ροζέ τό βλέμμα έκείνο, τό όσοιον εισέδεν έως τ' άδύτα της ψυχής του και τον ήρώτα: *Τί έχεις;... Τί έπιθυμεί;... Τό έξυφείεις ότι είμαι όλην δική σου και ότι σε αγαπώ... Δέν έτόλμα να της ειπή λέξίν, άλλ' έείνη τον έσπυεν εκ της χειρός και όταν άνεμακρύνθησαν όλίγον των άλλων, του ειπε:

Ροζέ, ζητώ την βοήθειάν σου... Μου φαίνεται ότι τό κακόν πνεύμα, διά τό όποιον σου έχω όμυλήσει, πλανάται τριγύρω μου... Αυτή ή κλοπή... ή κατηγορία του Βίλμπορν με έτάραξαν πολύ... και μόνον ή θέα σου με καθήσυχασε, αλλά να που μόλις έμυλήσας και μου φαίνεται διαφορετικός ό τόπος της φωνής σου... νομίζω πως βλέπω δάκρυα στα μάτια σου... Ροζέ, Ροζέ! και όμως αγαπώμεθα.

Χθές τό βράδυ άκόμη έμυλούσαμε με τόσην τρυφερότητα! Είνε δυνατόν να σβήσθ ό έσως μας εις μίαν ήμεραν; Πέσω μου, μίλησε μου, διαβεβαίωσε με ότι με αγαπάς πάντοτε!

Ρόζα, ... ειπεν ό νέος, ενώ ήσθάνετο την καρδίαν του να κτυπά δυνατά, ποτέ ίσως δεν σε αγαπάω όσον τώρα.

Και καθώς τά μάτια της νεαρής κόρης έλαμψαν από χαράν, ό Ροζέ της έπιασε και τά δυο χέρια και προσπαθών να έμπαθύνη και εις την πλέον άπόκρυφον σκέψιν της, ως να έννοούσεν ότι άπό την άπάντησίν της έξηροτά ή ζωή του, της ειπε με τόνον φωνής ίκευετικόν: — Ρόζα, σ' έξορκίζω εις την άγάπην μας, μην αφήνης να ένοχοποιούν περισσότερο ένα άθώον.

Τί θέλεις να ειπή; ανέκραξεν ή θετή θυγάτηρ του Μίλτον με τόνον φωνής που θα άφώπλιζε και τον άστυρότερον δικαστήν.

Απόψε την νύκτα, επανέλαβεν ό Ροζέ με άνυπομονησίαν, συνέβη έδώ μέσα κλοπή...

Τό έξυφω.

Και κατηγοροΰν τον Βίλμπορν Όσμπορν.

Δυστυχώς τό βλέπω.

Αλλά... δεν είνε αυτός ό κλέπτης...

Τόσο τό καλλίτερον!

Δέν είνε αυτός, διότι ό κλέπτης είσαι σύ, Ρόζα!

Εγώ!...

Ναι... εϋ!

Η Ρόζα έμεινε σάν άπολιθωμένη. Δέν έφώγαζεν, ούτε έκαμη κίνημα θυμού, άλλ' έξηκολούθησε να κτυπάγη τον άρραβωνιαστικόν της με βλέμμα άπλάγες, που έκαμνεν εις τον Ροζέ τόσην έντύπωσιν, ώστε της έπιασε και τά δυο χέρια τρομαγμένως και ειπεν ότι ήσαν παγωμένα ως νεκρού.

Έχεις ένωπίόν σου έναν άνθρωπο που ύποφείρει, Ρόζα... της ειπε... Ακουσε με καλά... Αυτήν την νύκτα σε είδα... όπως σε βλέπω και τώρα, να άνοίγης τό παραθύρον του δωματίου σου... και να πετάς εις έναν άγνωστον ένα βαρϋ φάκελλον...

Εγώ! δέικομην ή Ρόζα ενώ τό μάτια της έξηκολούθησαν να τον κτυπάωσιν άπλανή.

Σύ!

Σου όρκίζομαι ότι δεν άφησα ούτε στιγμήν τό κορβέτι μου.

Και εγώ σου όρκίζομαι ότι σε είδα. Άχ! άν ήμουν τουλάχιστον μόνος, θα ήμπορούσα να έλπίζω ότι ήπατήθη... ότι ήτο ή φαντασία μου, αλλά σε είδα και ό Κοκτανέν που ήτο μαζΰ μου.

(Άκολούθει)

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΚΑΛΔΟΝΗΣ

Ο Ιατρός κ. Σ. Α. ΡΟΚΚΟΣ θεραπεύει τās δυσμορφίας του προσώπου, ανώμαλα σχήματα ρινός, όφρύων, ρυτίδας, παλαιάς σϋλās χοιράδων, τραυμάτων ευλογίας ή έγκανυμάτων, κηλίδας έφηλάδας, έξανθήματα την ύπερτροφίωσιν ταχώς και ριζικά άνευ καταστρωφής του δέματος, λευκάς τριχάς, τριχόπτωσησιν, πιτυρίασιν, φαλκωσιν, τριχοφάγον, άνόμαλα σχήματα του σώματος, άτροφίας ή ύπερτροφίας ώμων, όσφρύος, στήθους, άκρων, παχυσαρκίαν γενικην ή τοπικήν. Αΰθησιν του άναστήματος και πλαστικότης σώματος. Θεραπεύει λευκανσως του δέματος και συμβουλαί καλλωπιής προσώπου, κόμης και σώματος. Έπισκέψεις 10 12 και 5-6.

Όδός Έρμού Φωκίονος 6.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Όλος ό κόσμος κάνει τός μετοικεσίας του την 1ην Σεπτεμβρίου, έγώ την έκαμη Πάσχα. Λάτινα. *Α! με είχαν πνίξει, βρε άδελφέ, αυτοί οι προκομμένοι συνεργάται! Καθ' έβδομάδα μία άγωνία μου έπέπεσε τό στήθος: που θα τοποθετήσω την «Στήλην μου». Είς την 1ην στήλην της β' σελίδος ό κ. Πύμ ή ό κ. Χρονοικός της Καρδίας, ει: την 2αν ό κ. Μαντώ ή ό κ. Ξενοφάνης άλλος; αναγκάζομουν διαρκώς να συμπλατίζομαι κάτω από τον άναίδεσμοτάτον Άγκαθάγγελον. Και έν όσφ μόν ήτο χειμώνας αυτό όπωσδήποτε ύπερφερότο τώρα όμως που θ' άρχίσουν ή ζέστες, θα εκινδύνεω να πάθω έξ άσφυξίας. Γι' αυτό κ' έγώ έμάχυσσα τά μπαγάκια μου, και μετεφρόνην έδώ. Τι να γίνη! Έβδωρο τό πάτωμα, αλλά θα έχομεν τουλάχιστον την άνεσιν να μιλήσομε λιγακι περισσότερο. Ταύτοχρόνος όμως παρήτη άνάγκη να περάσωσιν και όι κ. κ. Μητρούσης και Άγκαθάγγελος ει: την 3ην σελίδα, διά λόγους τεχνικής οικονομίας του φύλλου. Έτσι εις μέν τήν β' σελίδα μένει έλεύθερος ό χώρος διά την «Αθηναϊκήν Ζωήν», την οποίαν διά γράφωσιν εκ περιτροπής συνεργάται τακτικώ και έκτακτω, (όπως σήμερον ό ύπό τό ψευδώνυμον Άγγελος Αθηρινός εκλεκτός χρονογράφος τών έφημεριδών «Καθημερινή», «Ελευθερος Τύπος» κλπ.), ως έπίσης διά τούς κ. κ. Ρομιέο και Άττίκ. Είς δε τήν γ' σελίδα άδελφώνονται ή «Χειραφετημένη Δακτυλογράφος» με την «Ζακελίαν» — σās συνιστώ Ιδιαιτέρως να παρακολουθήτε τό νέον μας αυτό μυθιστόρημα. Έξ άλλου όλοι οι ευθυμογραφικοί ό π ό τ ο ι της «Σφαίρας», συμπνεκνώνται εις την τελευταίαν σελίδα, ή όποια μεταβάλλεται ούτε εις θηριοτροφείον ως έλπίσωμεν ότι δεν μάς επιφυλάσει ή μοίρα να παραστώμεν και εις καμμίαν θηριομαχίαν! Κι' επί τέλους κατατάσσεται κατ' αϊτών τον τρόπον ή ύλη συμφώνως με τās ιδιαιτέρας προτιμήσεις των άναγνωστών. Όσοι δηλ. θέλουν εύθυμα έπιλαμβάνονται άπ' ύθελίας της τελευταίας σελίδος, όσοι θέλουν σοβαρότερα προστρέχουν εις την β' σελίδα και ούτε καθεξής. Έπειδή δε ό λόγος περι προτιμήσεων, επαναλαμβάνω μίαν σύστασιν μου: ό κάθε άναγνώστης εις κάθε γράμμα μου, άς μου σημειώη παρεμπιπτότως, ποιω κομμάτι του άρεσε περισσότερο από κάθε φύλλον, ή ποιον συνεργάτην μου προτιμά, ή ποιω μυθιστόρημα τον ευχαριστεί καλλίτερα, διά να κανονίζω έτσι συμφώνως προς την πλειονοψηφίαν την δημοσιευομένην ύλην.

ΜΕΤΑΣΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Στην «Ψυχή της Γυναίκας», Αθήνας. Έλαβα με άφραστοτην χαρά... Έυχαριστώ. Συγχάρω. Άναμένο ένωγιώσιν γράμμα σου και διευθύσιν. «Φιλήσους».

Άναλλάσσω σ. ρ. μετ' άδεσποινίδων. Πέτρος Παδέλης, ρ. γ. Πειραιά.

Α. Α. Ω. Λάρισσαν. Έγγραφα δίς άπάντησιν όχι. Άνησυχώ. «Καρδιομανής».

Νεαρό φοιτητάκι, φανταράκι στο Πέταλο Άνδρου, αϊτέ άλληγογραφίον με Δίδας άνεπτυγμένας πανταχόθεν. Προτιμώται Άνδρου, Άθηνών, Πύργου. Σκοπός γνωριμία. «Ροδόδακτυλον Αδύγη», ρ. γ. Άνδρον.

Παύλον την περαιτέρω άνταλλαγήν, ευχαριστώ άπαξάπαντας. «Rose-Printemps», Γυλιός του Ψηλορείτη, Παλαιόχωρα.

Νεαρός άξιωματικός του Μηχανικού, ευρισκόμενος έν Μ. Ασία και επιθυμώ να συνάγη σχέσεις με δεσποινίδας καλών οιονογειών των πόλεων Άθηνών, Πατρών, Θεσσαλονίκης, Σερρών και Σμύρνης άναλλάσσει έπιστολάς. Γράφατε: Πέτρον Δημητρώπουλον άνθροπολογόν Μηχανικού, ρ. γ. Σμύρνην.

Δεσποινίδες Άθηνών. Ποία δύναται ν' άντικαταστήθη την Λαυρεντίαν; Άναμένο. Έγευθήσθε, φίλια. Γράφατε: «Comte de Moira» ρ. γ. Άθήνας.

ΕΙΔΟΠΟΙΟΥΜΕΝ τούς άναγνώστας της αγαπητής «Σφαίρας» ότι συνεστήθη Πανελληνιος Φιλολογικός Σύλλογος υπό την έπωνυμίαν «ΒΩΜΟΣ» και με τό σταθερόν σκοπόν της Φιλολογικής και Καλλιτεχνικής μορφώσεως των μελών του διά διαγωνισμών, λογοτεχνιών, εκδόσεων, διαλέξεων, άλληγογραφίας κλπ. Προς τόστο ζητούμεν δασυτήριος άντιπροσώπου εις τός επαρχίας ίνα λαβούν την έντολήν του σχηματισμού τμημάτων του Συλλόγου. Οί άντιπροσώποι θα λογίζονται μέλη του διοικητικού συμβουλίου του «ΒΩΜΟΥ». Προς άποφυγήν χρονοτριβής, άντιπροσώπος θα λογίζεται ό πρώτον την θέσιν ζήτησας. Έγγραφαί και γράμματα (1 δραχμήν διά μνησίαν συνδρομήν και έγγραφοί) θ' άποστέλλονται: Ματθαίου Παπαθεοδούλου, Γεωργίου Α' 89, Πειραιά. Χρήστου Λεβαντάς, Διευθυντής, Άνσέλιμος Πολυλάς, ύποδιευθυντής, Ματθαίος Παπαθεοδούλου, Γ. Γραμματέας, Άχιλ. Λεοντακιανάκος, προϊστάμενος τμήματος Πειραιώς.

Ευχομαι εις όλας τās άναγνωστριάς της αγαπητής «Σφαίρας» καλόν ήσυχία. «Εφοπιστής».

Μυστική Άγάπη. Νομίζω πως εις καιρός πλέον να σκεφθήσθ και για κείνον που τόσον πολύ σε λατρεύει. Άφες κατά μέρος την παιδική σου άφέλεια. Σκεψήτε πως τον κατακτῆσαι έσομένως ελθε γυναικα. Μη άδιαφορήτε τόσον, γιατί πλησιάζει ό καιρός που θ' άπομακρυνθή. Έμφυχώσατέ τον. Κάμε έ τον να έλιπίξ. Μά να προσέχης, πολύ να προσέχης. «Amour Ideal».

21. Β. Φ. Καλό Πάσχα σου εύχεται τό «Ψευτικό Γέλιο».

Μετ' άγαλλήσασιν εις τούς αγαπητούς συντρόφους και συντροφίσσας την ελ. Λάρισσαν επάνοδος του αγαπητού ήμων άρχηγού «Νεαρού Κομμουνιστοΰ». Η Γραμματέας.

Άλληγογράφω με νέους και δεσποινίδας εκ του έξωτετικού. Άπαντός άμέσως. Γράφατε: Στέφ. Ρεπάνων, Κοζάνην Μακεδονίας, Γρέσε.

Εις την πολυαγαπητήν μου φίλην Πο-

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Όλος ό κόσμος κάνει τός μετοικεσίας του την 1ην Σεπτεμβρίου, έγώ την έκαμη Πάσχα. Λάτινα. *Α! με είχαν πνίξει, βρε άδελφέ, αυτοί οι προκομμένοι συνεργάται! Καθ' έβδομάδα μία άγωνία μου έπέπεσε τό στήθος: που θα τοποθετήσω την «Στήλην μου». Είς την 1ην στήλην της β' σελίδος ό κ. Πύμ ή ό κ. Χρονοικός της Καρδίας, ει: την 2αν ό κ. Μαντώ ή ό κ. Ξενοφάνης άλλος; αναγκάζομουν διαρκώς να συμπλατίζομαι κάτω από τον άναίδεσμοτάτον Άγκαθάγγελον. Και έν όσφ μόν ήτο χειμώνας αυτό όπωσδήποτε ύπερφερότο τώρα όμως που θ' άρχίσουν ή ζέστες, θα εκινδύνεω να πάθω έξ άσφυξίας. Γι' αυτό κ' έγώ έμάχυσσα τά μπαγάκια μου, και μετεφρόνην έδώ. Τι να γίνη! Έβδωρο τό πάτωμα, αλλά θα έχομεν τουλάχιστον την άνεσιν να μιλήσομε λιγακι περισσότερο. Ταύτοχρόνος όμως παρήτη άνάγκη να περάσωσιν και όι κ. κ. Μητρούσης και Άγκαθάγγελος ει: την 3ην σελίδα, διά λόγους τεχνικής οικονομίας του φύλλου. Έτσι εις μέν τήν β' σελίδα μένει έλεύθερος ό χώρος διά την «Αθηναϊκήν Ζωήν», την οποίαν διά γράφωσιν εκ περιτροπής συνεργάται τακτικώ και έκτακτω, (όπως σήμερον ό ύπό τό ψευδώνυμον Άγγελος Αθηρινός εκλεκτός χρονογράφος τών έφημεριδών «Καθημερινή», «Ελευθερος Τύπος» κλπ.), ως έπίσης διά τούς κ. κ. Ρομιέο και Άττίκ. Είς δε τήν γ' σελίδα άδελφώνονται ή «Χειραφετημένη Δακτυλογράφος» με την «Ζακελίαν» — σās συνιστώ Ιδιαιτέρως να παρακολουθήτε τό νέον μας αυτό μυθιστόρημα. Έξ άλλου όλοι οι ευθυμογραφικοί ό π ό τ ο ι της «Σφαίρας», συμπνεκνώνται εις την τελευταίαν σελίδα, ή όποια μεταβάλλεται ούτε εις θηριοτροφείον ως έλπίσωμεν ότι δεν μάς επιφυλάσει ή μοίρα να παραστώμεν και εις καμμίαν θηριομαχίαν! Κι' επί τέλους κατατάσσεται κατ' αϊτών τον τρόπον ή ύλη συμφώνως με τās ιδιαιτέρας προτιμήσεις των άναγνωστών. Όσοι δηλ. θέλουν εύθυμα έπιλαμβάνονται άπ' ύθελίας της τελευταίας σελίδος, όσοι θέλουν σοβαρότερα προστρέχουν εις την β' σελίδα και ούτε καθεξής. Έπειδή δε ό λόγος περι προτιμήσεων, επαναλαμβάνω μίαν σύστασιν μου: ό κάθε άναγνώστης εις κάθε γράμμα μου, άς μου σημειώη παρεμπιπτότως, ποιω κομμάτι του άρεσε περισσότερο από κάθε φύλλον, ή ποιον συνεργάτην μου προτιμά, ή ποιω μυθιστόρημα τον ευχαριστεί καλλίτερα, διά να κανονίζω έτσι συμφώνως προς την πλειονοψηφίαν την δημοσιευομένην ύλην.

ΜΕΤΑΣΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Στην «Ψυχή της Γυναίκας», Αθήνας. Έλαβα με άφραστοτην χαρά... Έυχαριστώ. Συγχάρω. Άναμένο ένωγιώσιν γράμμα σου και διευθύσιν. «Φιλήσους».

Άναλλάσσω σ. ρ. μετ' άδεσποινίδων. Πέτρος Παδέλης, ρ. γ. Πειραιά.

Α. Α. Ω. Λάρισσαν. Έγγραφα δίς άπάντησιν όχι. Άνησυχώ. «Καρδιομανής».

Νεαρό φοιτητάκι, φανταράκι στο Πέταλο Άνδρου, αϊτέ άλληγογραφίον με Δίδας άνεπτυγμένας πανταχόθεν. Προτιμώται Άνδρου, Άθηνών, Πύργου. Σκοπός γνωριμία. «Ροδόδακτυλον Αδύγη», ρ. γ. Άνδρον.

Παύλον την περαιτέρω άνταλλαγήν, ευχαριστώ άπαξάπαντας. «Rose-Printemps», Γυλιός του Ψηλορείτη, Παλαιόχωρα.

Νεαρός άξιωματικός του Μηχανικού, ευρισκόμενος έν Μ. Ασία και επιθυμώ να συνάγη σχέσεις με δεσποινίδας καλών οιονογειών των πόλεων Άθηνών, Πατρών, Θεσσαλονίκης, Σερρών και Σμύρνης άναλλάσσει έπιστολάς. Γράφατε: Πέτρον Δημητρώπουλον άνθροπολογόν Μηχανικού, ρ. γ. Σμύρνην.

Δεσποινίδες Άθηνών. Ποία δύναται ν' άντικαταστήθη την Λαυρεντίαν; Άναμένο. Έγευθήσθε, φίλια. Γράφατε: «Comte de Moira» ρ. γ. Άθήνας.

ΕΙΔΟΠΟΙΟΥΜΕΝ τούς άναγνώστας της αγαπητής «Σφαίρας» ότι συνεστήθη Πανελληνιος Φιλολογικός Σύλλογος υπό την έπωνυμίαν «ΒΩΜΟΣ» και με τό σταθερόν σκοπόν της Φιλολογικής και Καλλιτεχνικής μορφώσεως των μελών του διά διαγωνισμών, λογοτεχνιών, εκδόσεων, διαλέξεων, άλληγογραφίας κλπ. Προς τόστο ζητούμεν δασυτήριος άντιπροσώπου εις τός επαρχίας ίνα λαβούν την έντολήν του σχηματισμού τμημάτων του Συλλόγου. Οί άντιπροσώποι θα λογίζονται μέλη του διοικητικού συμβουλίου του «ΒΩΜΟΥ». Προς άποφυγήν χρονοτριβής, άντιπροσώπος θα λογίζεται ό πρώτον την θέσιν ζήτησας. Έγγραφαί και γράμματα (1 δραχμήν διά μνησίαν συνδρομήν και έγγραφοί) θ' άποστέλλονται: Ματθαίου Παπαθεοδούλου, Γεωργίου Α' 89, Πειραιά. Χρήστου Λεβαντάς, Διευθυντής, Άνσέλιμος Πολυλάς, ύποδιευθυντής, Ματθαίος Παπαθεοδούλου, Γ. Γραμματέας, Άχιλ. Λεοντακιανάκος, προϊστάμενος τμήματος Πειραιώς.

Ευχομαι εις όλας τās άναγνωστριάς της αγαπητής «Σφαίρας» καλόν ήσυχία. «Εφοπιστής».

Μυστική Άγάπη. Νομίζω πως εις καιρός πλέον να σκεφθήσθ και για κείνον που τόσον πολύ σε λατρεύει. Άφες κατά μέρος την παιδική σου άφέλεια. Σκεψήτε πως τον κατακτῆσαι έσομένως ελθε γυναικα. Μη άδιαφορήτε τόσον, γιατί πλησιάζει ό καιρός που θ' άπομακρυνθή. Έμφυχώσατέ τον. Κάμε έ τον να έλιπίξ. Μά να προσέχης, πολύ να προσέχης. «Amour Ideal».

21. Β. Φ. Καλό Πάσχα σου εύχεται τό «Ψευτικό Γέλιο».

Μετ' άγαλλήσασιν εις τούς αγαπητούς συντρόφους και συντροφίσσας την ελ. Λάρισσαν επάνοδος του αγαπητού ήμων άρχηγού «Νεαρού Κομμουνιστοΰ». Η Γραμματέας.

Άλληγογράφω με νέους και δεσποινίδας εκ του έξωτετικού. Άπαντός άμέσως. Γράφατε: Στέφ. Ρεπάνων, Κοζάνην Μακεδονίας, Γρέσε.

Εις την πολυαγαπητήν μου φίλην Πο-

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Όλος ό κόσμος κάνει τός μετοικεσίας του την 1ην Σεπτεμβρίου, έγώ την έκαμη Πάσχα. Λάτινα. *Α! με είχαν πνίξει, βρε άδελφέ, αυτοί οι προκομμένοι συνεργάται! Καθ' έβδομάδα μία άγωνία μου έπέπεσε τό στήθος: που θα τοποθετήσω την «Στήλην μου». Είς την 1ην στήλην της β' σελίδος ό κ. Πύμ ή ό κ. Χρονοικός της Καρδίας, ει: την 2αν ό κ. Μαντώ ή ό κ. Ξενοφάνης άλλος; αναγκάζομουν διαρκώς να συμπλατίζομαι κάτω από τον άναίδεσμοτάτον Άγκαθάγγελον. Και έν όσφ μόν ήτο χειμώνας αυτό όπωσδήποτε ύπερφερότο τώρα όμως που θ' άρχίσουν ή ζέστες, θα εκινδύνεω να πάθω έξ άσφυξίας. Γι' αυτό κ' έγώ έμάχυσσα τά μπαγάκια μου, και μετεφρόνην έδώ. Τι να γίνη! Έβδωρο τό πάτωμα, αλλά θα έχομεν τουλάχιστον την άνεσιν να μιλήσομε λιγακι περισσότερο. Ταύτοχρόνος όμως παρήτη άνάγκη να περάσωσιν και όι κ. κ. Μητρούσης και Άγκαθάγγελος ει: την 3ην σελίδα, διά λόγους τεχνικής οικονομίας του φύλλου. Έτσι εις μέν τήν β' σελίδα μένει έλεύθερος ό χώρος διά την «Αθηναϊκήν Ζωήν», την οποίαν διά γράφωσιν εκ περιτροπής συνεργάται τακτικώ και έκτακτω, (όπως σήμερον ό ύπό τό ψευδώνυμον Άγγελος Αθηρινός εκλεκτός χρονογράφος τών έφημεριδών «Καθημερινή», «Ελευθερος Τύπος» κλπ.), ως έπίσης διά τούς κ. κ. Ρομιέο και Άττίκ. Είς δε τήν γ' σελίδα άδελφώνονται ή «Χειραφετημένη Δακτυλογράφος» με την «Ζακελίαν» — σās συνιστώ Ιδιαιτέρως να παρακολουθήτε τό νέον μας αυτό μυθιστόρημα. Έξ άλλου όλοι οι ευθυμογραφικοί ό π ό τ ο ι της «Σφαίρας», συμπνεκνώνται εις την τελευταίαν σελίδα, ή όποια μεταβάλλεται ούτε εις θηριοτροφείον ως έλπίσωμεν ότι δεν μάς επιφυλάσει ή μοίρα να παραστώμεν και εις καμμίαν θηριομαχίαν! Κι' επί τέλους κατατάσσεται κατ' αϊτών τον τρόπον ή ύλη συμφώνως με τās ιδιαιτέρας προτιμήσεις των άναγνωστών. Όσοι δηλ. θέλουν εύθυμα έπιλαμβάνονται άπ' ύθελίας της τελευταίας σελίδος, όσοι θέλουν σοβαρότερα προστρέχουν εις την β' σελίδα και ούτε καθεξής. Έπειδή δε ό λόγος περι προτιμήσεων, επαναλαμβάνω μίαν σύστασιν μου: ό κάθε άναγνώστης εις κάθε γράμμα μου, άς μου σημειώη παρεμπιπτότως, ποιω κομμάτι του άρεσε περισσότερο από κάθε φύλλον, ή ποιον συνεργάτην μου προτιμά, ή ποιω μυθιστόρημα τον ευχαριστεί καλλίτερα, διά να κανονίζω έτσι συμφώνως προς την πλειονοψηφίαν την δημοσι

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίκω μ' π'λί μ' Μην κλαις κι μην ούδύρισι, ούραία μου παρθένα, κατά πως τού λίζει κι ού σαργιουνύσιους στον καργακιδό. Γιατί κι αν κλαις κι αν δύρισι, κι αν κουνιζάς του κι φάλι σ' στ' άγκουναρ, τί θα καταλάβεις; Τί-πουτις κι του καύκωλό σ' μαναχά θα πάσ' ο-σου κι αν είν' ξιρό.

Έστο τ'άφιρι η κατάρα ζιρβουδήματα τα πράγματα, κι σαν ού Γραμπίης ού Ύψιστους κι ού κυρ-λουχάσ' δέ θέλ'σαν ούδι κι φέ-τους γά κ'άν'μι άντάμα Λαμπρή, τί δύσισι γάν τ'ς κ'άν'ς; Νά θ'μώης; Πιγιέ γλυκάδ', σ' λιέν, νά ξιθ'μάνης. Νάν τ'ς λουγουφέρ'ς; Σι βαιν'νι μέσα κι κ'τ'ας δέου. Άκουμονή του λ'πόν κι μι ν' άκουμονή ξιζιμι ού γάιδαρους τουν μέρ-μηκα στ' άλέτο' κι άργουσι του χουράφ'.

Κυρ-λουχαιέ, τ' λίου έχτέ, θέλου νά μ' δώκ'ς άδγια, νά πάου νά ιδού τ'ν καπουπερ-δίκω μ' άπ' μαύρισι του μάτι τ'ς κι μοπιλ'σι νά μι καρτεράη. Τ'ν αναθ'μώμι κι τ' χλίβιτι ή καρδούλα μ'.

Τίπουτας ίκειός, σικπάρ' Κορπεν'σιώτ'κου, ντιπ κατά ντιπ τζόρας είνι κι δέν παίρν' από κ'βέντα.

Κυρ-λουχαιέ, τ' ματαλιέου, νά ζήσουν ούλα τ' άπουθαμένα σ' κι νά σ'χουρεθούν ούλα τ' ζουρνανά σ', ή γ'ναίκα σ', ή πιθιρά σ' ή σκουπια σ', του φαράσ', νάμ' τ'ν άδγια. Δέ βαστάου άλλου. Κόρπου-ντάριου κι νταμπλάς θά μάρθ' τ' άραχλου.

Άμα άπολύκ'νι τ'ν ελικία σ' έχ'ς καιρό νά τ'ν χαρής.

Φέξι μ' κι γλύστρ'σα, τ' άπουκρίν'μι, για τουν κόκκινου Μάη μ' κραιν'ς, ή για τού μη α π' σέρον' έντικα; Μπά κι σ' πέρασι άπ' τ'ν Ινδέα πως είνι τουροί μαθές ή άρρεβου-νιαστ'κιά μ'; Γιώ τώρα τ'ν ουθρέουμι κι τ' λιμπιζ'μι, κι άπέ σαν πιράσ'νι τά νειάτα τ'ς κι μαραθή του κάλλι τ'ς, τί γάν τ'ν κ'άνου; Για νά μ' τρώει τού φουμι άμάκα, δίχους δο-γομια κι δίχους τρύγημα, σαν τού χουράφ' του χέρσου μαθές!

Καλά δέν τ' τάεπα, ούρθε παρτσικλό, άπ' με τ'ράς κι χάσ'ς σαν τή μ'λάρα π' θέλ' νά γκαριζ' κι δέν μπουρεί; Είσι πούεισι για τού διάουλου πιακόσ' άπ' τά μ'κρά σ' χρόνια, νά γεράης κι' δλας, μάειδι κι γάν τουν πλερών'ς δέ θα σέ πιάν' ού μπόγιας. Οί γ'ναίκις φόν-τες είνε άπάν' σ' φουσκουδεγνιρία τ'ς θέλ'νι καλλιόργεια, κι άπ' άμα τ'ς πάρ'ν τά χρόνια κι γέν'νι μ'σ'τριβις βάλτ'ς οίγαν' κι μαίντανό κι βράστ' τ'ς νά πιής τό ζ'μί τ'ς.

Έστο π' λίες καλά ήταν νά τσουγκράγαμαγ φρέτους μαζή τ' αυγό κι νά κ'άν'μι του Χ'στος Άνέστ' στόμα μι στόμα κι μι τά χείλια προ-σμένα άπ' τού κουκκινούπερου τ'ς μαγερί-σας, μ' σαν τάφιρι ού διάτανους κουνκαμπή τ'ά πράγματα κι δέ σφάζανι γι' άδγια, τί σ' φταίου γιό;

Άστα νά π'άν κατ' άνέμ' κι ζάψε κ'άνα κα-τουστάρ' νά παρηγορ'θής, γιατί γιό δέν τώ-ρου σκουπό νά ζιστραβουθώ γράφουντας, χρου-νιάρα μέρα σήμια.

Γειά σ' κι άντίου καλή Πασκαλιά κι καλή ψ'χή, άπ' αυτου πάλε, φαριστιόμασι, παρουμίους σας κι τ' χρόν' τ'ά ίδια Μήτρους Κουρ'νόγαλους

ΑΜΑΡΤΩΔΗ ΣΤΗΛΗ

Χριστός άνέστη εκ νεκρών κι έπέτος, μα την γήν πατήσας κι' δλα τά χάλια μας ιδών, αγένητο έξω φρενών κι' άπέπητ' προς τόν ουρανόν κατά προσώπων μας έμπύσας, κι' έπικατάρατοι είπον ο' Σατανάς είνε μαζή σας.

Ο Πάτερ Παχώμιος

Ένεκα πληθώρας ύλης ή συνέχεια τής Έξομολόγησεως έρωτου και τής Έρωτι-κής Άλληλογραφίας, αναβάλλεται δια τó επόμενον.

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πολύ περίεργα πράγματα συμβαίνουν εδώ στην Άθήνα κι' όπως προβλέπω πολύ σύντομα θα φάμε ό ένας τόν άλλον ά τ'τήνεϊνα. Προχθές μιά μάγνα έσφαξε σκληρώς τά δυό παιδιά της, γιατί τής ήτανε άδύνατο νά τ'αναθρέψη, λείι, με τή δουλειά της.

Πιάσαν επίσης έναν νερόν και ρασοφορεμένον γιατί εκλεβε άπ' τούς ναούς Ιερά σκευή—τόν καιύμενον!— και μετά τέχνης τάκρυβε στή φαρδωμινικά του. Τί φταίει ό, ως αν εκλεβε, άφου γουρζούριζε ή κοιλιά του;

Ο' άπαγκρεύσουν την εισαγωγήν ειδών πολυτελείας και τούτο προς καταπολέμησιν τής άφορήτου άκριβείας. Μα τί θα γίνουν οι νεόπλουτες κι' όλες τού ήμικόσου οι γυναίκες όπου δίχως κάλτσες μεταξωτές είνε τά πόδια τους σαν στέκες;

Όλα πηγαίνουν μιά χαρά κι' όλα πηγαίνουν φρίνα και νά μ'ας άλευρώνη έρχισε άπό τώρα ή σκόνη σαν φαρίνα. Και κολυμβάς μέσα στα σύννεφα σία κι' όρτο-ά λα πάντα κι' όταν εισπλεύσης μέσ' στον καφενέ πληρώνεις τόν καφέ σαράντα.

Π. Ναλέος

ΕΡΥΘΡΑ ΠΟΙΗΣΙΣ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ

Ήθελα νάμωνα Χριστός όποτε θές να με σταυρώσης και να με ανασταίνης έπειτα με τά φιλιά σαν ξεθυμώνης. Κι' ήθελα νάσουνα Βουλή τής τριακοστής πρώτης Μαΐου για νά σου δίνο κατά τρίμηνον νέαν παράτασιν τού βίου.

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΑΠΡΙΑΤΙΚΟ ΨΕΜΜΑ

Ελήφθησαν τά Πρωταπριατικά Ψέμματα τών κ. κ. Α. Καφέτα, Δ. Γεηγορά (καλά είνε διατυπωμένο), Μ. Κυπριωτάκη, Άγκαθακίου και Βραβ. Κυνηγού. Ήδη ή προθεσμία έ-ληξεν. Είς τó έρχόμενον φύλλον που θά εκδό-σωμεν την Πρωταπριατικήν έφημερίδα μας, θά δημοσιευθούν τά καλλίτερα, και πάλιν τó καλλίτερον μεταξύ αυτών θά βραβευθή.

Ο Αρχισυντάκτης

Είς τόν Κινηματογράφον

ΠΑΝΘΕΟΝ

Κατ' άπαιτήσιν πολλών θεατών, μη δυνη-θέντων νά παρακολουθήσωσιν δλόκληρον τήν σειράν τά 18 επεισόδια τής θανμασίας

ΟΡΕΙΧΑΛΚΙΝΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

θά παιχθώσι συνολικώς και συνεχώς άπό τής Κυριακής τού Πάσχα μέχρι τής Κυρια-κής τού Θωρά. Καθ' έκάστην θ' άλλήλ'η τó πρόγραμμα. Ούτω παρέχεται μοναδική ευ-καιρία είς όσους δέν παρηκολούθησαν τήν μοναδικήν αυτήν κινηματογραφικήν έπιτυ-λίαν, νά τήν ιδούν δλόκληρον.

ΚΟΚΚΙΝΑ ΓΕΛΟΙΑ

— Είδες, έφέντες δέν έβάρησαν πολλά αυγά. — Μιά άφήκατε οείς ή γυναίκες νά περι-ορίσ'ν ή καθόλου κοκκινιάδι!

ΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

[ήγουν όμιλαιο επίκαρροι]

Καλώς μ'ας ώρισάτο ή Λαμβρά, ή τιν διεκτραγωδήσωμεν έν χαρά τó όποϊον έμψησόντες έν τή σουφλη τó Πασχάλιον άλνιον, και φάγατες μαγειριν και πιάντες κρασιν και μεθ' ό δώκωμεν άλληλουχίως άσπασμούς Χριστοσαντισίας και τσουγγρίσωμεν τά ερυνθρόδεσμα ώά και ποιήσωμεν και άλλα παειμφερικώς πολλά. Τό όποϊον

έγγαρσόνιον μονήρες έμου όντος έν τώ βιον, μετά τινος έγωγε γούν τσουγγρίσωμαι γλαφυρώς τó αυγούν και άνταποδώσω άσπασμόν θηλυκρετήν και [γλυκούν; Κέχημαί μίαν χιρ νεοσήν και ποσώς γηραλέαν ίνα πασχίσω πασχάσαι μεθ' άπτης τήν Πασχα-τό όποϊον [λέαν, και' Ανάστασιν κάμαι μετά τών έαπτήσφιλακίων.

Ο Άγκαθ'άγγελος

Τού Βλάμη τά καρώματα

ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Άνέστη, ρε άνέστερο φός τής καρδιάς μου, άνέστη, και ού άκόμα νά φανής νά κάνουμε Άνάσταση. Κι' αυτό, μα τó ναί, πολύ μου κακοφάνεσαι, νά μην ξηγιέσαι όπως πρέπει. Μετά φανώ και λαμπάδες, ρε πανάγιε τάφε τής άγάπης μου, σε περιμένα τ' άλλο βράδυ, μα δέ βαρέσαι; Άς περιμένα τó κοροϊδο! Τ' άφεντινά νά ε καλά που θέλουνε νά πά-ρουνε τή σουπα τους, λείι, και νά βγάλουνε τόν περιόδρομο. Έμεις τά φτωγαδάκια άς πε-θάνουμε, σάμπως νά μην έχουμε ψυχή κ'έμεις. Κ' ύστερις σου μιλάνε περι έλευθερία τών λαών και ξύλα κούτσουρα! Νά, κατι τέτοια έπεισοδια, ρε μακαντάσιναι, είνε που σε κά-νουνε νά κλεινής τó σπ'ητι σου και νά γένεσαι φονής και Μπολσεβίκος—νομίζω; Έπειτα έρχεται και ή άστνομία και χράπ! σε συλλή-πτουνε και κάνεις τά εσόδια σου στής Κεν-τρικες κάθε τριμηνία, έτσι για νά μη χάνης τó συνήθειο. Έ, ρε κόσμε δολοφόνε, δράμι φιλότιμο δέν έχεις άπάνω σου.

Τούστησα ένα συλλείτουργο, που λές, τ' ά-φεντικουό σου που πήγε καπινός! Κ' είπα νά-ρωθ' ευσού, νάν τογε περιαρπάξω από τó ζβέρο και γάν τού πώ:

— Γιατί, ρε, κουνουπιδόσπορε, τί σουκανε, ρε τρικέρη, ή Μανιώ μου και τήν καταδυνα-στεύεις σαν Τσεχοσλοβακία; Θέλεις νά φάς; Άνοιξε τά στραβά σου και τράβα μονάχος στήν κουζίνα νά πάρης τó φαί. Θέλεις νά πιής; Άπλωσε τά ξερά σου και πιές. Όχι νάν τά θέλης όλα στο πιάτο και νά μου κάνεις παρακάρτημα άπό τó αίστημα, για νά πονιόσης, έλόγου σου, ρε καϊάδα...

Άς είνε σκέφτηκα έ-σένα και δέ θέλησα νά σου κόψω τó μέλλο σου, ρε φιλοπρόδοη. Άλλοιώς θάσταινε φιλη κουβέντα με τή σκοτώστρα—άμάν, Άνάσταση!

Τό Βλαμάκι

ΤΗ ΔΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Μ. Γεηγορός. Θέλετε νά μ'ας φονεύση ά-παξάπαντας ό Μητρούσης; — Σβιδόνει. Πολύ μεγάλο. - Π. Βαρό. Έγρεώθητε με δραχ. 7,60. Κ. Μακρήν. Άπόδειξις μετά προηγουμένων φύλλων έστάλησαν. — Μίλτον. Στέλλονται τα-κτικά. Καθυστερηθέντα έστάλησαν. — Κ. Άβα-ράκην. Ό,τι έστειλατε έδημοσιεύθη. — Μ. Ευ-νόν. Έστάλησαν εκ δευτέρου. — Β. Δήμον. Έ-γράψαμεν ταχυδρομικώς. — Έ Άγκαθάκι. Έπι-στώθητε με τó ύπόλοιπον δραχ. 2,50.

Ελήφθησαν αι συνδρομαί τών κ. κ. Γ. Κα-λιμάνη, Κ. Μακρή, Μ. Michalaki, Σπ. Νίτσα, Γ. Θωμάκου, Λούλ. Κ. Βέλιου, Α. Δ. Βέλιου.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

«Amour Ideal», «Comte de Morai», «Γκόλ-φω», «Άηδών τού Ζαπτείου».